Sex top Speciaal

België 95 F — Nederland Fl. 4.95

DEBUTEREND MODEL

MONETTE

IK WORD GRAAG VERNEDERD !!!

DE SEX-BOETIEK

IK VERDIEN M'N BROODJE DANKZIJ MIJN UIERS...

61

DEBUTEREND MODEL...

Ze ziet er gewoon verrukkelijk uit ! Ze heet Amandine, ze is van het teken van de Vissen, ze is 24 en het is de allereerste keer dat ze in haar nakie poseert... Het is onze medewerker Cédric Nach die haar ontdekte. Hij kreeg haar op een party bij vrienden in de professionele smiezen en slaagde erin om haar aan te klampen. Hij stelde Amandine onmiddellijk voor om voor hem te poseren... Ze produceerde een aarzelend pruillipje en liet zich de hele avond pramen... Uiteindelijk verklaarde ze zich akkoord met de posesessie, maar het zou tot één enkele keer beperkt moeten blijven ! Spijtig dat Amandine er deze voorwaarde tegenaan keilde, want wij zouden haar wat graag dikwijls in het licht van de spots te zien krijgen... En waarom zelfs niet op maandelijkse basis ? Jullie zullen waarschijnlijk ook wel beamen dat Amandine in haar blootje een rasechte spetter is, nietwaar ? Cédric, van zijn kant, staat uitermate positief ten opzichte van het weer op gang brengen van de rubriek « Debuterend model », maar daarvoor zijn er uiteraard kandidates nodig die ons hun foto's bezorgen... Jawel, hij popelt gewoon van verlangen om kersverse talenten op het spoor te komen. Kom aan, dames en juffrouwen, kieper de valse schaamte overboord en schrijf ons, snel !

De indrukken van Amandine ? Ze vertelde ons dat het bij de start heel erg imponerend op haar overkwam, maar dat de sfeer én zijzelf beetje bij beetje kalmeerden... Uiteindelijk kreeg ze het

« overal warm » om zo door Cédric in ogenschouw te worden genomen. Even later, liet ze zich van uit alle hoekjes en kantjes fotograferen !

— « Ik ben niet van plan om dit eksperiment over te doen, geenszins omdat het me niet bevallen is, integendeel, maar ik heb geen zin om mijn leventje aan foto-werk te besteden. Ik studeer biologie en dat interesseert me veel meer ! Ik denk nochtans dat dit naaktposeren me op het niveau van de sensaties veel bij heeft gebracht en ik ben heel erg gelukkig dat ik het gedaan heb. Ik ga zelfs verder : ik raad alle meisjes aan om het in hun leven minstens één keer uit te proberen. Ik hield er inderdaad een ondefinieerbare maar zeer krachtige sensatie aan over... Het is stukken méér verrijkend en « dieper » dan wanneer men op een strand voor nudist speelt. Men heeft werkelijk de indruk dat men een man totaal in z'n ban heeft, dat men hem op een bepaalde manier hypnotiseert... Het was allerliefst, leuk, prachtig, super ! »

Anne CAPONNE

VASTENAVOND AAN BOORD

(Vervolg van vorig nummer)

Dagen- en wekenlang waren de wegen vol mensen geweest. Ze kwamen van alle windrichtingen naar de stad. Ze begonnen zich te verzamelen op de Grote Savannah en Queens' Park Square lang vóór dageraad. Eigenlijk was het geen menigte maar wel trossen gelukkige, vrolijke mensen, die samen genoten van het grote feest in de vasten vooraleer de veertig vastendagen begonnen.

Bij dageraad begonnen de mensen zich in grillige groepen te vormen. Er heerste geen wanorde. Vele hadden het al gedurende ettelijke jaren gedaan en wisten wat ze te doen hadden. Ze waren doordrongen van en ingegeven door een spetterend humeur, wat iets heel anders was dan alkoholdronken te zijn. Dat kwam later wel als rum en whisky aan de beurt waren, maar nu waren ze beneveld door jolijt en geluk.

In een flakkerende uitbarsting brak de zon door de nachtelijke wolken. Bontgekleurde kostuums tekenden grillige vlekken op het plein. Allen droegen maskers, want het was gebruikelijk dat op vastenavond iedereen gemaskerd was. Het masker verhulde heel wat méér dan de gezichten. *Tijdens de vastenavondfeesten kon allerlei gebeuren en gebeurde dan ook.*

Te tien uur klokslag begon de grote optocht. Toeschouwers stonden of zaten op de balkons met ijzeren hekkens en staarde naar de wervelende parade onder hen. Aan beide kanten van de straat stonden dichte massa's. Gedurende de drie eerstvolgende dagen zou de optocht voorbijtrekken, en geen enkele gemaskerde zou méér dan ééns voorbijkomen. Er zou in de straten gedanst worden, zowel als in de huizen en danszalen. De calypsotenten zouden meer dan proppensvol zijn. De vatenorkesten zouden de atmosfeer vullen met hun muziek en de kelen zouden schor worden van het zingen en het roepen : "Vastenavond is weer gekomen !"

Op woensdag zou de vasten beginnen. Dan pas werd het tijd om te rouwen over je zonden. Vandaag en morgen kun je nog dansen, zingen en zondigen. De grote parade was begonnen op de Grande Savannah. Ze golfde als een slang door Frederick Street, naar beneden door de triomfbogen, voorbij het rode gebouw dat de zetel van de regering herbergde, het huis van de gouverneur en het raadhuis op het eiland. Zo ging het alsmaar verder, steeds luchthartiger en meeslepender op haar weg.

De vatenorkesten begonnen luidruchtiger en sneller te spelen. De zangers raakten hoe langer hoe meer in een roes. Telkens als er een uitgeput raakte en uitviel, was er een andere die zijn plaats innam. "Kom bij, kom bij, het is vastenavond !"

In elke straat waren er gekostumeerden en gemaskerden. Iedereen danste. Iedereen zong. Kostuums waaraan een jaar was gewerkt, werden in een dag aan flarden getrokken of, als je boft, in twee dagen. Pierrots en Pierrettes, Chinese draken met vuurspuwende muilen en neusgaten, vledermuizen, Indiërs in kleurrijke sari's en lendendoeken, Amerikaanse Roodhuiden met tomahawks, wildemannen, bedelaars, koningen. Assepoes en de Zeven Dwergen ; Alice in Wonderland, Heloïse en Abélard, reuzen en dwergen, steltlopers en stokspringers. Op vastenavond waren alle veten vergeten. Lichamen werden gegeseld. Vendetta's werden opgerakeld, liefdesdriehoeken uit elkaar gerukt. "Kom bij ! Het is vastenavond !"

Het was bijna onmogelijk om door een straat heen te raken. Het Geraamte in glimmend zwart met grijze ogen op zijn karkas zag handen die naar hem werden uitgestrekt. Een Bijenkoningin hield hem tegen en plakte een natte zoen op zijn wang. Hij wrikte zich los uit tastende handen om weer in andere te vallen.

Een Colombine met een pruik. Of was het geen pruik ? Blauwe ogen lonkten uitdagend naar hem. Overal krioelde het van toeristen. Wie kon herkend worden ? Wie zou het ooit te weten komen ? Wie maakte zich nu zorgen ?

Hij maakte zich zorgen, dacht hij bij zichzelf. Zijn leven, zijn toekomst lagen in haar handen.

Het Geraamte trok voorbij. Colombine legde even haar hand op zijn arm en liep verder. Hij wroette en wrong zich een weg naar het einde van de straat. Hij wist dat er geen tijd mocht verspild worden. De feestvierders waren echter niet van dezelfde mening. Voor hen was het vandaag een dag voor pret en vermaak. "Kom bij, het is vastenavond !"

Er was rumoer en muziek en geroep en gelach. Praten was onmogelijk. Dans en lach en zing ! Het Geraamte vocht zich een weg door de menigte. Het was geen geraamte dat in vrede kon rusten. Zijn geliefde verkeerde in gevaar ! Een gevaar dat veel ernstiger was dan ze ooit zou kunnen vermoeden... en hij alleen kende dat gevaar !

Voor Bruce leken het kilometers, maar het waren slechts een paar huizenblokken die hij te vechten had om zich uit de menigte te wringen aan het einde van de straat en de stand-

plaats voor taxi's. Er stonden wel auto's, maar er was geen enkele chauffeur te bespeuren. Eindelijk, na veel moeite vond hij een chauffeur die hem zijn auto wou verhuren, maar dan zonder hem.

De straten die van de stad wegleidden lagen bijna verlaten. Bruce zette er vaart achter en duwde het gaspedaal tot op de vloer. Hij zat over het stuur gebogen, als een duivel uit Hades en zijn pak maakte hem nog schrikwekkender dan de woeste uitdrukking op zijn gezicht.

De huizen werden zeldzamer. Er waren nu méér bomen en hij reed naar het agrarisch gedeelte van de streek. Indien Kitty iets overkwam, zou hij het zich nooit kunnen vergeven. Hij had moeten voorzien wat er gebeurd was. Hij werd door de feiten verrast.

Hij was ervan overtuigd geweest dat Kitty hem volgde en daarom had hij niet meer op haar gelet in zijn ijver om de moordenaars van de parelvisser achterna te zetten. Hij werd gepijnigd door berouw en schuldgevoel.

Het was een meevaller dat hij haar zwemvinnen had gevonden en de voetsporen naar de zandbank had kunnen volgen. Het had hem een idee gegeven van wat er gebeurd was. Olievlekken op het water betekenden voor hem dat hij haar net gemist had. Nu moest hij zorgen dat hij haar spoedig weervond. Hij wist wat er zou gebeuren als die lui in paniek raakten. Hij hield het gaspedaal ingedrukt en zoefde door de stofwolken.

Hij kwam aan een kruispunt waar een groep mensen stond. Ze maakten de weg voor hem vrij. Hij stapte uit en tuurde door de stofwolken. De mensen die hij had gezien staarden naar een groep geketende en aaneengekluisterde wezen voor hen. Het waren een man, een vrouw en een kind die aan elkaar geketend waren.

Bruces blik viel op de gedaante van de jonge vrouw. Ze was donker van huid maar haar lichaam leek hem vertrouwd toe. Er was iets aan haar wat hem bekend leek. Haar lange, zwarte haren hingen over haar gebogen hoofd en verborgen haar gezicht. Ze omklemde de keten die rond haar polsen spande en strompelde moeizaam verder. In haar gebaren lag een gelatenheid die niet strookte met de omringende luchthartigheid.

Terwijl Bruce naar het meisje staarde dook in de menigte een grote, struise vrouw op met glimmende gele ogen die door haar masker heen boorden. Alluvia ! Bruce repte zich om bij de getekenden te raken, maar hij werd weerhouden door de menigte die een onoverkomelijke hindernis vormde.

Hij rende terug naar de auto, maar de menigte wou niet wijken. Hij sloeg razend los op deze die dichtst bij hem stonden om bij het meisje te komen waarvan hij met zekerheid wist dat het Kitty was. Tenslotte gingen de mensen toch voor hem uit elkaar. Hij bereikte de plek waar hij de groep had gezien om nog net het rode achterlicht van een vrachtwagen te bemerken die wegreed onder het gejuich van de toeschouwers. Hij was te laat bij Kitty geraakt. Ze was nog altijd in handen van de Boze.

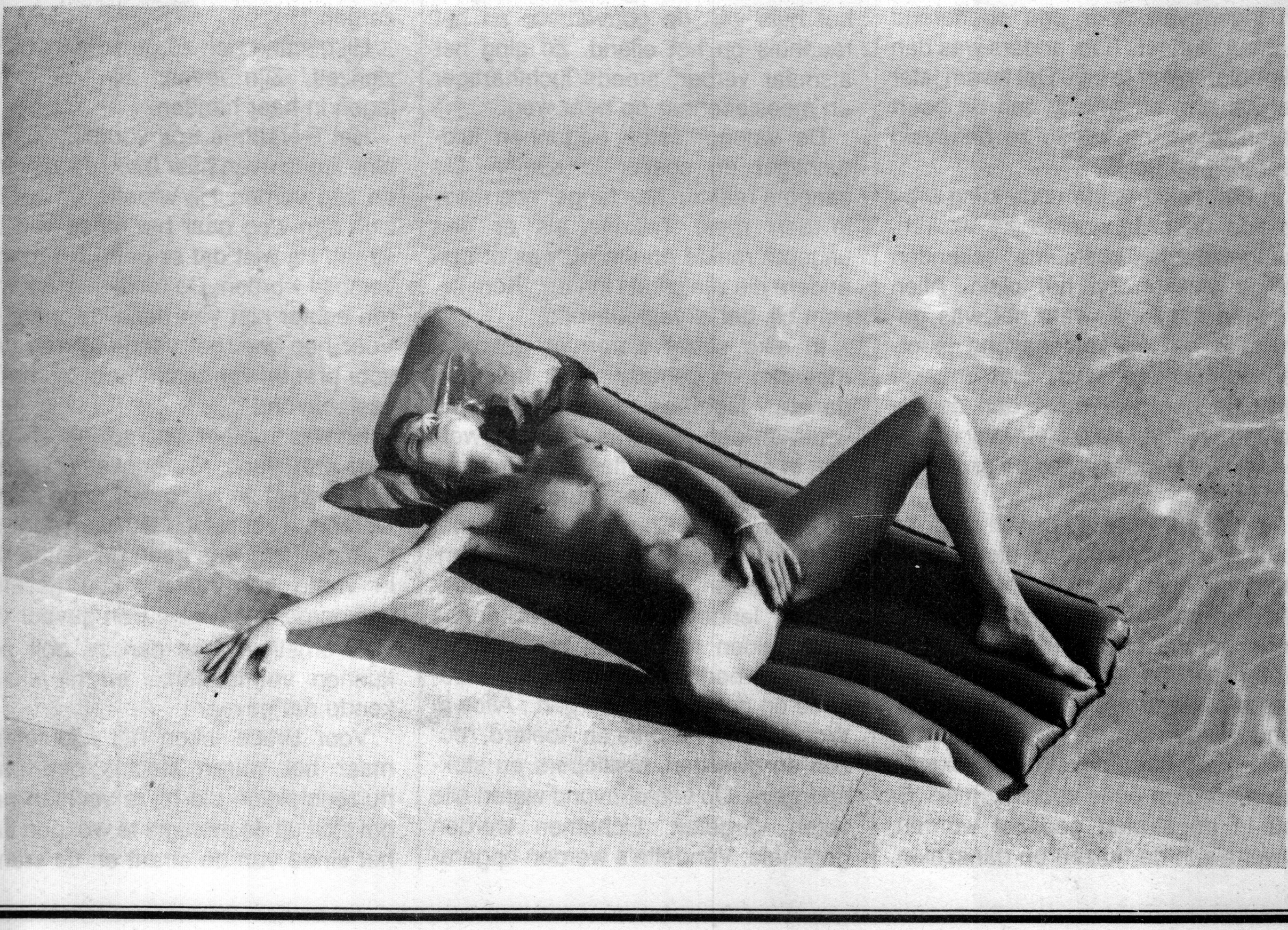

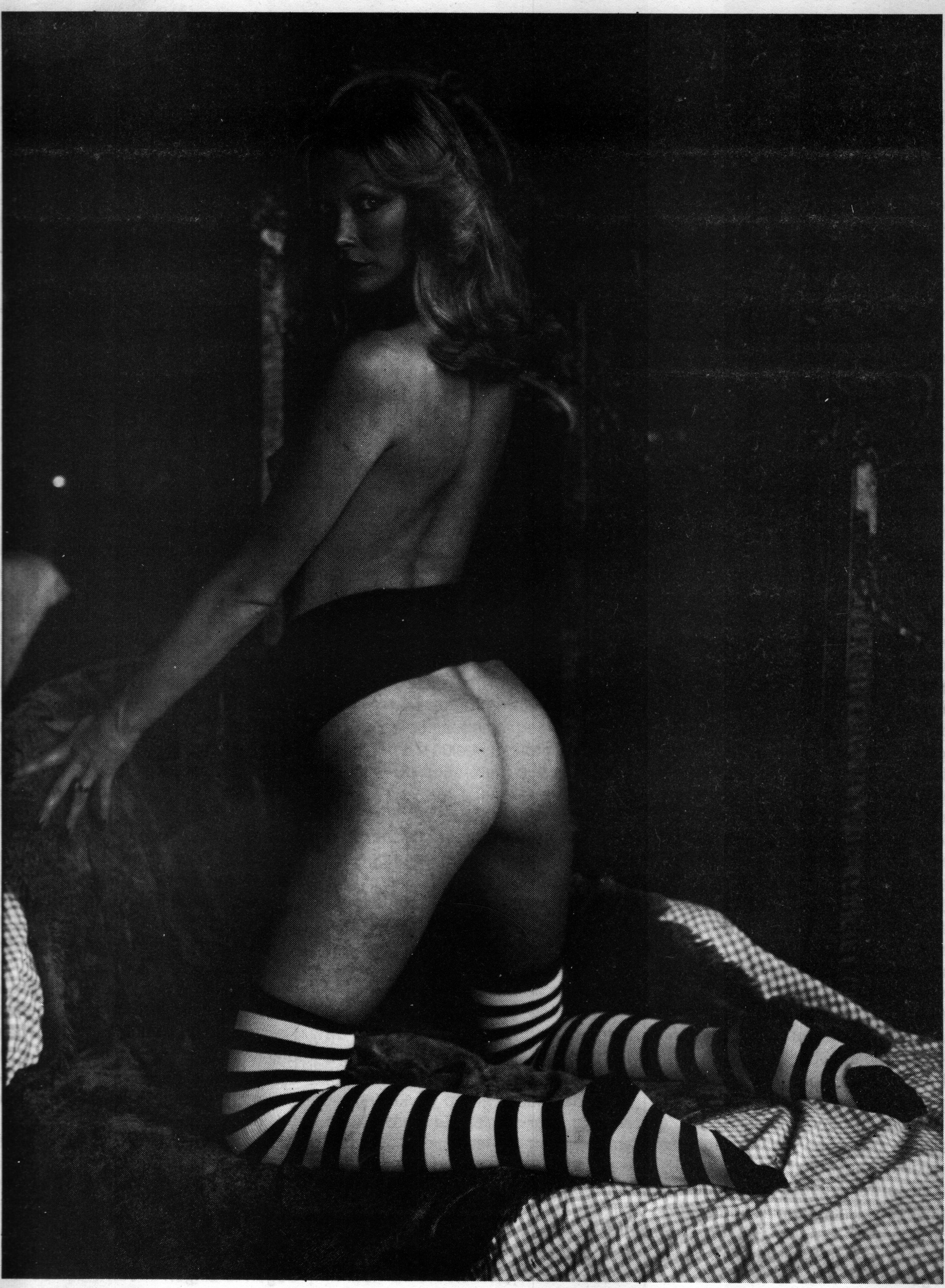

Toen Kitty ontwaakte, was ze een en al aandacht. Ze probeerde zich te bewegen en stelde vast dat ze aan het bed vastgesnoerd lag. Ze bevond zich in een kamer die uitgaf op een tuin. Door het raam kon ze de toppen zien van wat haar bananenbomen leken te zijn.

Waar was ze en hoe was ze hier gekomen ? Ze herinnerde zich dat ze op de boot was met Candy, dat ze iets gedronken had en... dan niets meer ! Dat was alles ! Voor zover ze haar hoofd kon bewegen, keek ze rond in de kamer. Op de wand voor haar was een papier gekleefd met een tekening die ze zich niet herinnerde al ergens gezien te hebben.

Geen ander geluid drong tot haar door dan nu en dan het gekraak van planken. Indien het huis niet leeg was, was het er toch biezonder stil. Ze koncentreerde zich. Ze hoorde iets. Zwakke en verre geluiden. Vastenavondvierders !

Toen drong het weer allemaal tot haar door. Vandaag was het vastenavond ! Dan moesten er vierentwintig uur verstreken zijn sinds ze gekidnapt was op St. Margareta eiland. Ze bevond zich in een onbekend huis en was vastgebonden aan haar bed. Het moest ergens op het eiland zijn. Ze begon te grienen.

Iemand kwam haar kamer binnen. Het was Rajhput, de grote Indiër. Hij staarde haar doordringend aan. De grimmige uitdrukking op zijn gezicht joeg haar méér angst aan dan de toestand waarin ze verkeerde. De Indiër ging weer buiten en kwam terug met twee vrouwen die kleren droegen die ze moest aantrekken. Toen ze was losgemaakt, dacht ze er heel even aan zich te verzetten maar gaf weer dadelijk het idee op. Ze zouden haar overmannen en Rajhput stond nog altijd buiten voor de deur.

Kitty trok de kleren aan. Ze werd ingewreven met een zalf die heerlijk geurde, maar haar huid prikkelde. Ze brachten haar een zwarte pruik en verplichtten haar die over haar blonde lokken te trekken. De twee vrouwen giechelden bij haar aanblik. Ze smeerden nog wat van de zalf op haar gezicht en gaven haar dan een handspiegel.

Ze deinsde ontsteld achteruit en slaakte een gil. Ze zag een zigeunerin die al even donkerhuidig was als Alluvia. De pruik verleende haar een lubriek uitzicht. Ze was mooi in een sex- en vleselijke stijl. Haar groene ogen schitterden in het donkere gezicht. Ze droeg een inheemse boerinnenrok van bedrukt katoen met fronsjes aan de zoom en een miniem beha. De meisjes vertelden haar dat ze gekostumeerd was voor het vastenavondfeest.

Ze vroeg zich af of ze haar zo toegetakeld door de straten zouden leiden. Ze begon te protesteren, maar de meisjes proestten het uit en verlieten de kamer. Ze hamerde op de deur. Er kwam niemand. Ze liet zich huilend op het bed vallen.

Ze wist niet hoe lang daarna Rajhput weer in de kamer kwam en haar bevel gaf hem te volgen. Ze stond lusteloos op en volgde hem naar de achterkant van het huis, waar een vrachtwagen stond te wachten. Ze werd aan een zijspon van de vrachtwagen gekluisterd, ondanks haar verzet. Later werd ze vastgeketend aan een man en een ander meisje met puntige borsten. Toen ze weigerde zich te bewegen, trok de man die de leiding scheen te hebben op de keten. Kitty kwam tot het besluit dat het beter was te lopen dan door de straten gesleurd te worden.

Hoe ze ook schreeuwde en om hulp riep, de mensen op straat lachten maar en dachten dat ze een opgelegde rol speelde bij de feesten. Een dichte menigte volgde hen door de straten. Ze vroeg zich af waarom ze te voet gingen. Toen ze drie huizenblokken ver gegaan was, zag ze het Geraamte en herkende Bruce.

Hij leunde uit het portier van een auto maar was ingesloten door de menigte. Hij staarde haar intens aan. Ze draaide het hoofd naar hem om, maar de leider trok op de ketting en sleurde haar verder. Ze werd in een vrachtwagen gehesen die overdekt was met cocospalmbladeren. Ze had nog net de tijd voor één wanhopige blik eer de vrachtwagen wegreed.

Ze had zijn lippen zien bewegen. *Het was Bruce* ! Kon ze maar gehoord hebben wat hij zei ! Ze hurkte neer in de vrachtwagen en de menigte sloot zich weer eromheen. Ze reden gedurende een lange tijdspanne. Het andere meisje was in slaap gevallen met haar hoofd op Kitty's schoot. Ze voelde zich opgelucht nu ze wist dat Bruce haar zocht. Ze dommelde in.

Ze moesten stilstaan want iemand schudde haar bij de schouder. Ze ontwaakte en voelde dat ze van de vrachtwagen getild werd. Toen ze op haar voeten stond, dook Alluvia op en maakte haar kluisters los. Ze zou niet proberen te vluchten, omdat ze niet wist waar op het eiland ze zich bevond.

Ze verlieten de hoofdweg en volgden een pad naar het midden van het woud. Er drongen alleen nachtgeluiden tot hen door. Alle symptomen van vastenavond lagen achter hen, ginder ver weg in de stad. Ze stapten door een nauwe vallei en schenen onophoudelijk te klimmen.

Ze kwamen aan een brede tra die wel een *mesa* leek. Voor hen uit verspreidde een groot vuur een rosse gloed. Toen ze bij het vuur kwamen, zag Kitty dat er vele mensen in een kring rond het vuur zaten.

Alle gezichten werden naar Alluvia opgeheven toen ze daar als een standbeeld voor hen stond in haar lang, wit gewaad. Ze staarden met een nietszeggende blik. Niemand bewoog. Over de groep hing een waas van levenloosheid die Kitty deed huiveren.

Opeens begon een trom te roffelen en het was alsof de klank van diep uit de aarde opsteeg naar de plek waar ze zich bevonden. Het tempo versnelde en het geluid nam toe. Het weergalmde door het hele woud.

Een tweede trom met scherpere klank mengde zich met de eerste. Dan nog een met een nog hogere diapason. De drie trommen roffelden synchronisch alsof ze door een hand bespeeld werden. Het ritme was elektrificerend.

Het hield even bruusk op als het begonnen was. De plotse stilte klonk luider dan het geroffel van de trommen. Kitty staarde om zich heen. Alluvia had zich niet bewogen. Nu stapte ze naar het vuur en iemand begon te zingen in een vreemde taal.

Het lied werd meegezongen door alsmaar méér toeschouwers tot allen zongen met gutturale klanken in de stem. Het zingen hield schielijk op. Alluvia psalmodieerde een paar woorden en het zingen hernam. Kitty vond dat het op een litanie leek en dat Alluvia een hogepriesteres leek.

Alluvia stak de hand in de mik die gevormd werd door twee takken van een boom en bracht een tenen mand te voorschijn waaruit ze een lange, zwarte slang haalde die zich voortdurend kronkelde en kop en lijf in nerveuze kringen bewoog. Nu en dan flitste de lange, smalle tong uit haar kop.

Alluvia wikkelde ijskoud de slang rond haar hals waar het ondier nerveus bleef wiegelen en zich bewegen. Bij het zien van de slang voer een rilling van afgrijzen door de lichamen der toeschouwers.

Iemand gaf Alluvia een witte haan in handen. Een mes flitste. De kop van de haan viel op de grond. Alluvia hield snel een cocosschaal onder de nog klapwiekende vogel en ving het bloed op. Een kinderkoor hief een bizar lied aan.

De zuiverheid van de kinderstemmen en het primitieve van het offer jaagden Kitty angst aan. Nu begreep ze dat wat ze aanschouwde een voedoe-ceremonie was. Ze begon zich af te vragen of het dat was wat Malcolm had bedoeld. Haar hoofd tolde. Uit de vlammen steeg een benauwende rook op.

Alluvia trok een cirkel op de grond en sprenkelde er een paar druppels in uit een flesje dat ze in de hand had. Ze sproeide de vloeistof eveneens over het vuur wat hoog oplaaide. Alluvia hief de schaal met hanebloed op en dronk eraan. De toeschouwers lieten een kreunend geluid horen. Dan werd alles weer stil. Alluvia drompelde haar vingers in het bloed en sprenkelde een paar druppels in het vuur. Weer laaiden de vlammen hoog op.

De schaal met bloed werd rondgegeven en allen dronken ervan. Opeens gilde iemand. Een vrouw verliet haar plaats en stortte op de grond. Haar schouders schokten en haar lichaam rilde onbeheerst. Niemand sloeg acht op haar. Witte

schuimvlokken verschenen op haar lippen. Kitty voelde haar knieën knikken.

Ze tastte naar de dichtstbijstaande bank en viel bijna in zwijm. Niet helemaal nochtans want een scène bij het vuur hield haar als onder hypnose. De slang siste en kronkelde van woede. Alluvia gaf er niet om. Ze tekende figuren in het zand bij het vuur en de toeschouwers begonnen hun lichamen over en weer te wiegelen.

Ze herhaalden in koor en telkens weer het ene woord *Damballa* ! Een witte geit die wanhopig mekkerde, werd bij Alluvia gebracht. Het dier bleef roerloos staan, altijd maar mekkerend. Alluvia haalde de slang van haar hals en hield ze vóór de jonge geit. De kop van de slang bewoog zich in alle richtingen, zonder met de ogen te knipperen. Toen gebeurde het. Het gebeurde zo snel dat Kitty er niet zeker van was dat ze het wel gezien had.

De kop van de slang flitste naar de verschrikte geit en ze begroef haar kop in de muil voor een tijd die wel eindeloos leek. De geit mekkerde niet meer. Ze zakte door de knieën en viel op de grond. Uit de menigte steeg een woeste kreet op. Het groeide aan tot een oorverdovend lawaai. Kitty was versteven van schrik en afschuw. De giftanden van de slang waren niet uitgetrokken en zo had ze zich de hele tijd rond Alluvia's hals gekronkeld !

Ze voelde kippevel over het hele lichaam. Wat voerde ze uit bij deze barbaarse ceremonie ? Wat was het voor een akelige ritus die levende offers bood aan zijn goden ? Zou zij ook als slachtoffer moeten vallen ?

Ze dacht weer aan Candy's vage bedreiging op de barkas. Alluvia boog zich naar de slang en wikkelde ze opnieuw rond haar hals. De slang krulde zich om haar schouders, met wiegende kop en rillend lijf. Kitty vond dat Alluvia het uitzicht had van een prehistorische priesteres toen ze weer naar de vrouw staarde. Alluvia stak de handen boven het hoofd en begon met een vreemde, verwrongen stem te psalmodiëren.

De menigte zwaaide van links naar rechts en begeleidde de zang van Alluvia met de hunne. Kitty kromp ineen van angst. Het zingen en tromgeroffel vielen weer opeens stil. Alluvia slaakte een gil. Haar lijf kronkelde en wrong zich in bochten alsof ze door duizend duivels bezeten was. Haar gezicht verwrong zich in afzichtelijke grimassen. Elke spier en elke zenuw scheen te bewegen. Ze werd stokstijf van top tot teen.

Ze nam de slang van haar schouders en hield haar vóór het vuur. Het ondier kronkelde zich vreselijk. Dan hield ze de slang op armlengte en bracht de afschuwelijke kop met de roerloze ogen tot op haar eigen gezicht en zoende ze.

Gedurende een fraktie van sekonde bleven haar lippen op de bek van het serpent. Dan begon ze te draaien, te zwaaien en op de grond te trappelen, terwijl de trommen roffelden in een waanzinnig crescendo en de toeschouwers zongen en met de voeten op de grond stampten. Alluvia borg de slang weer in de mand en wierp een handvol wit poeder in het vuur. Het vuur zakte even om dan weer hoger op te laaien dan voordien.

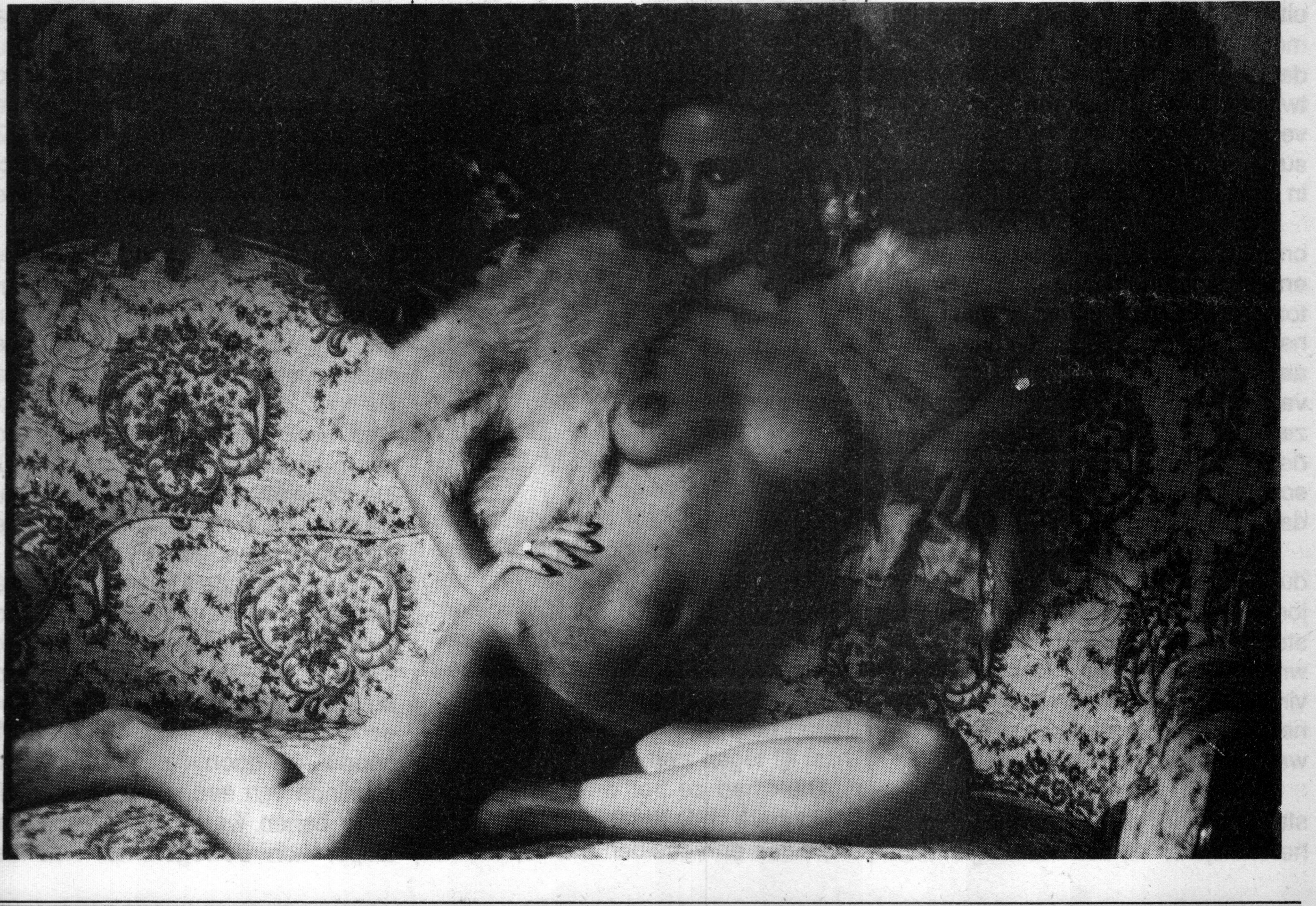

Terwijl Kitty als gebiologeerd toekeek, stroopte Alluvia haar gewaad omhoog, stapte door het vuur, liep er doorheen, met de naakte voeten op de roodgloeiende as om dan ongedeerd de overkant te bereiken.

Een klein meisje dat Kitty herkende als het kind dat aan haar was vastgetekend geweest, volgde nu het voorbeeld van de priesteres en stapte blootsvoets door het vuur. Ze bereikte ongedeerd Alluvia aan de overkant.

Alluvia wierp nog méér poeder op de brandende boomstammen. Het vuur laaide op. Kitty meende in de duisternis een vertrouwd gezicht te herkennen, net buiten de kring rond het vuur, maar ze was er niet zeker van.

Met een weinig inspanning zag ze nu Malcolm naast Alluvia opduiken en die twee voerden een snel en opgewonden gesprek. Dan verdween Malcolm weer. Ook nu had ze nog geen zekerheid. Ze schudde het hoofd als om uit de trance te raken waarin ze verkeerde.

Ze meende dat het Malcolm niet kon geweest zijn, want wat zou die uitvoeren bij zo'n onmenselijke ceremonie ? Ondanks haar twijfel wist ze dat ze Malcolm gezien had. En de twee hadden elkaar iets doorgegeven. Het tromgeroffel werd nu sensueel. De toeschouwers verkeerden in een semi-hypnotische toestand.

Hier en daar tilde er een een voet omhoog en bewoog het lichaam vooren achteruit als door onzichtbare touwtjes. Een jonge vrouw wipte van haar zitplaats, rukte als waanzinnig aan haar kleren en trok haar bloeze van haar lijf. Haar wulpse, voluptueuze borsten kwamen bloot. Ze priemden voorwaarts en wiegelden obsceen toen ze in trance begon te dansen.

De ogen van het meisje waren als dunne spleten. Dat was teveel voor de jonge man die naast haar zat. Hij stond op en wierp zich woest op het wriemelende meisje. Met gespreide vingers bewerkte hij haar lijf. Zijn nagels lieten bloedige strepen na waar hij haar had aangeraakt.

Met een wild gebaar sloten zijn stalen vingers zich rond de tieten van het meisje en hij trok haar tegen zich aan. Ze begonnen samen te wiegen en te wriemelen. Ze stortten op de grond. Om hen heen herhaalde zich het toneel op bredere schaal.

Kitty durfde niet meer te ademen. Overal om haar heen lagen paren te kopuleren. De trommen roffelden oorverdovend. En boven alle rumoer en verwarring uit weerklonk de zang van Alluvia.

Het leek irreëel voor Kitty. Ondanks zichzelf voelde ze zich meegesleept door het voorbeeld van de overige toeschouwers van de voedoe-ritus. Ze voelde haar lijf ineenkrimpen en vreemd beginnen te jeuken op de plekken die Bruce had aangeraakt.

Haar mond viel open en haar ogen stonden glazig. Iemand, de man naast haar, greep haar bij de arm maar die werd weer weggetrokken. Ze voelde haar lijf heftig schokken. Ze had behoefte aan een liefdespartner !

Een paartje lag van extase te kronkelen aan haar voeten. Niemand kende enige schaamte. Er was alleen ongeremde passie en ongebreideld uitleven van dierlijke lusten. Vanuit het duister dook een rijzige, hunkerende gedaante voor haar op. Zijn handen klemden zich krampachtig rond haar arm.

"Kitty ! Kitty !"

Ze slaakte een gil. Het was Malcolm ! Dan had ze hem toch gezien. "Oh, Malcolm, ik ben zo blij dat je gekomen bent. Hou me stevig vast ! Ik ben... Oh, ik voel me zo raar !"

Zijn armen sloten zich vaster rond haar. Ze klampte zich aan hem vast. Ze voelde zijn hand op haar naakte huid toen haar bloeze werd afgerukt. Haar vlees zinderde zo heerlijk. Haar rok verdween eveneens. Ze genoot van zijn handen op haar lijf. Oh, wou hij haar maar nemen...

Ze probeerde de begeerte en de libido uit haar geest te bannen, maar hoe meer ze zich inspande hoe nadrukkelijker ze zich deden voelen. Malcolm hield haar tegen zich aangeperst alsof hij haar nooit meer wou laten gaan. Ze wrong zich dichter tegen hem aan en voelde zijn opgehitst lijf tegen zich.

Daar had ze het weer. Die onbedwingbare nooddruft. De trommen roffelden en vertelden haar ophitsende dingen. Ze voerden haar naar nieuwe horizonten, naar wijdere verten. Ze hief haar mond op naar Malcolms gezicht. Haar eigen gezicht brandde als van koorts. Half in delirium en half bewust smeekte en pleitte ze met haar hunkerend lichaam. Ze wou liefde !

Zijn lippen drukten op de hare. Zijn adem brandde heet op haar wang. Zijn handen omstrengelden haar, toen haar knieën begaven. Zijn mond zat in haar hals. Er was iets wat haar pijn deed. Ruwe handen rukten aan haar bloeze en haar jonge lijf lag bloot voor zijn hongerige ogen.

"Oh, Kitty ! Ik begeer je zo vurig !" schreeuwde hij schor.

Krankzinnig van drift tilde hij haar in de armen op en vluchtte met haar naar een duister plekje in het kreupelhout. Hij legde haar neer op het gras en viel naast haar neer. Ze werden gedeeltelijk verborgen door het struikgewas.

Libido maakte hem ongeduldig. Zijn lippen dwaalden over haar malse rondingen. Ze voelde zijn zengende zoen op haar buik. Ze huiverde opeens van angst hoewel ze rilde van drift. Malcolm strekte zich naast haar uit. Hij ging op haar liggen en drukte haar vast tegen zich aan. Met een diepe zucht liet ze zich begaan. Ze voelde zijn harde penis diep in zich. Haar mond opende zich voor een kreet van triomf.

Opeens werden ze van elkaar weggerukt. Malcolm werd overeind getrokken. Kitty verdwaasd en nog met de kwijl van paringsdrift op de lippen staarde pal in de woeste ogen van Rajhput, de Indiër. Hij stond sprakeloos over haar en keek haar in de ogen, als om daarin iets te lezen. Zij las minachting en afkeer in de zijne. De grote parel op zijn tulband glom en schitterde in het duister.

Ze werd weggedragen van de open plek in het woud, en in een wachtende auto gelegd. Het tromgeroffel werd zwakker en zwakker naarmate de auto zich verwijderde. De nacht werd een wirwar van chauffeurs, van stilhouden en doorrijden. Haar lichaam schrijnde van een vreemde matheid. Haar benen waren zo zwak dat ze amper kon bewegen. Er was een

nieuwe gelatenheid over haar gekomen, een apatie die ze niet kon verklaren.

Kitty dommelde in. Ze wist niet hoe lang ze reden, maar eindelijk kwam er toch een einde aan de rit. Ze zag dat ze vóór haar hotel stonden. Iemand sloeg een mantel rond haar lichaam. Nu was ze in haar eigen kamer en lag in haar eigen bed eer ze zich had kunnen afvragen wat er van Malcolm geworden was of Alluvia hem — of hij haar — een pakje overhandigd had... of om het even wat over haar vreemd avontuur.

Candy Sutherland staarde met vlammende ogen naar Malcolm die tegenover haar zat in de hotelkamer. Ze zat op de armleuning van zijn leunstoel. Ze was uit paard rijden geweest en was net teruggekeerd. Ze hield ervan 's nachts paard te rijden, omdat het de enige tijd was waarover ze beschikte om na te denken en plannen te smeden... terwijl haar lichaam in beweging was.

Malcolm lichtte eindelijk het hoofd op en keek in haar woedende ogen. "Ik wou dat je ophield met dat kletsen met die zweep op je dij, Candy," zei hij zacht. "Ik begrijp niet wat je zo razend maakt. Er is niets veranderd en ook niets misgelopen zoals jij beweert. We kunnen nog altijd..."

Candy onderbrak hem snibbig. "Wat kunnen we nog altijd... ? Over twee dagen is het schip hier weer. We moeten aan boord zijn. Er blijven ons nog slechts twee dagen."

Malcolm spreidde de handen open. "Zo ? Dat laat ons tijd genoeg. Alles wel beschouwd hebben we de waar. Ik heb ze gisteravond van Alluvia gekregen. Ik heb haar in ruil gegeven wat ze verlangde. Alles is dus prima in orde."

"Alles is NIET prima in orde. Je bent verliefd geworden op die griet. En je zal de hele boel naar de haaien helpen, daarvan ben ik zo zeker als ik hier zit... tenminste als ik je laat begaan. Maar je weet het, lieverd, doe nooit wat ik niet zou doen !"

Malcolm slaagde erin zijn kalmte te bewaren. Hij was helemaal niet zo kalm als het Candy leek. Hij moest toegeven dat hij voor Kitty bezweken was, maar zou het nooit aan Candy toegeven. Hij had haar al te dikwijls in een boze bui gezien. Nu probeerde hij haar te sussen en haar gedachten af te leiden.

"Voor mij lijkt het biezonderste die parels zo snel mogelijk in dat koffertje te stoppen. Ze moet ze voor ons voorbij de douanepost brengen."

Candy's ogen boorden zich in de zijne. "Je vergeet de kleinigheid van de moord op de parelvisser van gister. Dat was een domme daad."

"Soms gebeuren er van die ongelukjes."

"We hadden beslist dat er geen bloed zou vergoten worden. Nu krijgen we de smerissen van drie landen achter ons aan."

"Ik weet het, maar het was een ongeval. Een van de kerels heeft gepanikeerd... Hoe kon ik weten dat het zou gebeuren ? Ik heb hen gewaarschuwd, maar..."

Hij bepleitte geestdriftig zijn zaak. Zoals altijd liet Candy zich bepraten. Ach, was ze maar niet zo verliefd op hem ! Maar dat was het nou precies ! Ze stond op en liep langzaam op hem af. In haar rijkostuum was ze een

aanlokkelijk figuur met haar vormen die zo sekuur in de snit pasten.

"Heb je al vernomen dat het lijk gevonden werd en dat het geboorteland van de man, een van die staatjes in Zuid-Amerika, een officieel protest heeft ingediend ? Er zal over de zaak heel wat poeha gemaakt worden."

"Ik heb er nog niets van gehoord, maar ik geloof niet dat er veel verholpen kan worden. Die poeha zal gauw genoeg weer vergeten zijn, en tegen die tijd zijn we hier weg."

Malcolm was moe en zat met de zaak verveeld. Hij was blij dat het zijn laatste reis was. Die beslissing had hij getroffen zonder er met Candy over te praten. Hij was het zat altijd risiko's te lopen en wou verder een rustig leventje leiden. Hij vond niets aantrekkelijks meer aan zijn baantje.

Candy kneep de ogen dicht toen ze zijn gedachten raadde. Er was niet veel van zijn inborst wat haar niet bekend was. Ze lachte flauwtjes, in een poging om de heersende stemming te verlichten.

"Ik denk dat de goeverneur de zaken kan regelen, zonder dat er een internationaal konflikt uit voorspruit, zoals gevreesd wordt. Maar wat doen we met de juwelen van mevrouw Jeremy die ik zo dikwijls... gemasseerd heb ?"

Ze keken elkaar aan en glimlachten. Alles was weer koek en ei tussen hen. "Wacht maar tot de avond vóór we aanleggen in de thuishaven. Haar laatste nacht aan boord," zei hij doodbedaard. "Wat ik zeggen wou, we zijn beiden uitgenodigd op het bal van de goeverneur voor morgenavond. Zorg er voor dat jij je toilet verzorgt."

"Wees maar niet bang. Ik ken die zaakjes en ben erop voorbereid !"

Malcolm trok zijn voorhoofd in rimpels. Candy kon soms te vulgair zijn naar zijn gading die eerder aan de kieskeurige kant lag. "Denk erom dat je moet door gaan voor een deftige dame en je daarom je plebeïsche neigingen het zwijgen moet opleggen," waarschuwde hij.

Ze keek hem schuin aan. "Ik ben geschikt voor het spelen van vele rollen, lieverd, vergeet het maar niet."

Malcolm was de verdekte bedreiging niet ontgaan. Hij schonk voor hen

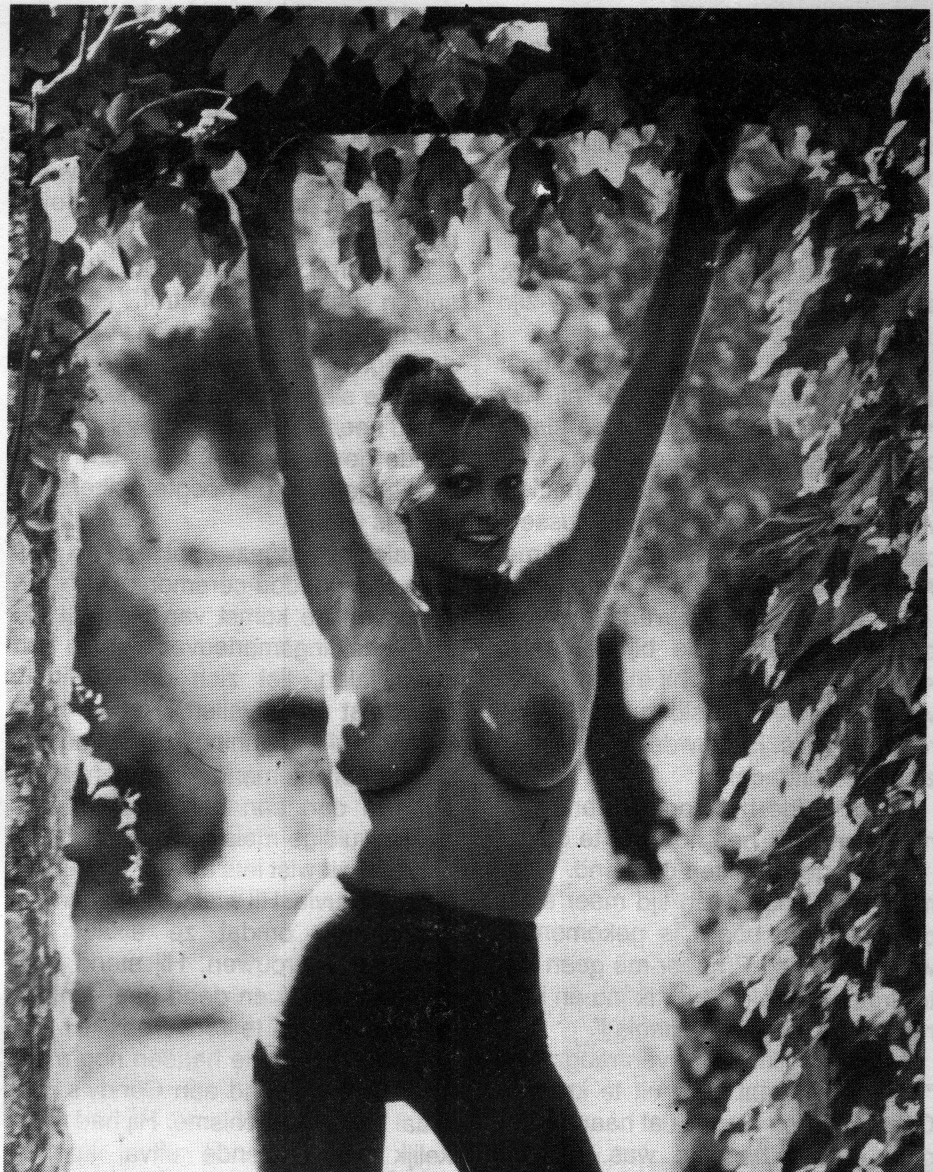

beiden een glas in. Ze was nog altijd even verleidelijk maar hij kwam nooit meer zo onder de indruk van haar charmes. Voor zijn geestesoog doemden groene ogen en een pruilmondje op.

De hand die zijn glas vasthield beefde.

"Ik denk dat ik eens moet... gemasseerd worden," onderbrak Candy zijn droom.

Hij liep tot bij het raam, zonder haar te antwoorden. Hij wist dat hij niet helemaal in zijn sas was. Een kleine ontspanning zou welkom zijn. Misschien een van Alluvia's attrakties. Was die Indiër nou maar niet tussenbeide gekomen... Hij zou eens met Alluvia over hem moeten praten.

Hij wou de kamer verlaten maar botste op Candy die bij hem was komen staan, terwijl hij in gedachten verzonken was. Ze sloeg haar armen rond zijn hals. Hij duwde haar weg en zij mokte uitdagend.

Hij schudde het hoofd. "Vanavond niet, Candy, ik heb nog wat te doen."

Haar ogen vonkten dreigend. "Voor mij heb je nooit geen tijd meer sinds die griet aan boord is gekomen. Ik waarschuw je ! Probeer me geen loer te draaien, zoniet stuur ik jou en haar recht naar de verdoemenis !"

Malcolm glimlachte verdraagzaam. "Wat jij allemaal durft uit te kramen, Candy !" Toch wist hij dat haar bedreiging ernstig bedoeld was. "Ik heb helemaal niet het inzicht Kitty — ik bedoel juffrouw Wardell — te gaan opzoeken. Het gaat om een heel andere... zaak."

Candy klampte zich aan hem vast. Ze wreef haar wang tegen de zijne.

"Ik kan niet meer wachten. We hebben beide ontspanning nodig. Blijf vannacht bij me. Brouw een cocktail terwijl ik me omkleed en je lievelingsmuziek opzet. We brengen samen gezellig de nacht door, net zoals vroeger," koerde ze.

Haar tanden knabbelden aan zijn oorlelletje en haar geparfumeerde adem kietelde hem. Hij voelde hoe ze haar vitale delen tegen hem aandrukte en begon te wrijven. Met klinische onverschilligheid stelde hij vast dat zijn reaktie nihil was. Al haar strelingen en schunnigheidjes waren niet bij machte zijn libido wakker te roepen.

Candy voelde aan dat hij onbewogen bleef. Haar gezicht vertrok van woede en drift. Ze krulde sardonisch de lippen. Eer Malcolm haar inzichten kon vermoeden, had ze haar rijzweep opgeheven en sloeg hem wreed over het gezicht.

Hij hoorde de zweep door de lucht suizen eer ze hem trof. Hij was machteloos om iets te doen vóór of na de slag. Hij wachtte en verwelkomde bijna de slagen die op zijn gezicht en hoofd neerregenden. Candy's razernij kende geen grenzen. Haar arm ging werktuigelijk in de hoogte, telkens en telkens weer.

Malcolm, opgezweept als hij was door de voedoe-ceremonie van die avond en de komst van Rajhput die zijn verleidingsmaneuver bij Kitty had doen falen, liet zich de kastijding onbewust welgevallen. Het verloste hem van zijn spanning, van gevoelens die hij aan niemand kon openbaren, behalve dan aan een van Alluvia's donkerhuidige meisjes.

Niemand wist iets af van zijn bezoeken bij Alluvia. Hij wist dat hij haar kon vertrouwen, omdat ze elkaar wel moesten vertrouwen. Hij stond voor Candy te rillen en deed geen enkele poging om zich te verweren.

Libido en woede hadden nog meer intensiteit verleend aan Candy's normaal sado-masochisme. Hij had makkelijk haar razende uitval kunnen neutraliseren. Hij wou het niet doen of leek onbekwaam het te doen. Integendeel vroeg hij haar niet op te houden met hem te kastijden. Hij hoorde zijn eigen stem smeken : "Alsjeblieft, Candy, niet ophouden, alsjeblieft..."

Ze geselde hem nog wreedaardiger. Hij beschutte zijn gezicht met de handen, die nu al de slagen opvingen. De huid was op verschillende plaatsen gebarsten en hij verloor veel bloed. Hij viel rillend op de vloer.

Uitputting stelde een einde aan zijn agonie. Candy strompelde en viel bijna. De zweep viel uit haar slappe hand. Ze liet zich op een stoel vallen en leunde zwaar ademend achterover. In de kamer was niets meer te horen dan zijn kreunen en haar hijgen.

Opeens verscheurden rauwe kreten van Malcolm de stilte van de kamer. Tranen stroomden uit Candy's ogen en ze jammerde : "Waarom heb je me laten begaan ? Oh, Mal, waarom heb je dat gedaan ? Het was mijn bedoeling niet. Ik weet niet wat in me omging maar als ik begin te vrezen dat ik je zal verliezen, raak ik totaal van mijn zinnen. Waarom heb je me laten begaan ?"

Hij strompelde naar de badkamer. Ze hoorde water stromen. Toen hij terugkwam was zijn gezicht geschonden door rode striemen. Het lijkwit van de rest kontrasteerde ijselijk met zijn gebruinde huid. Zijn schouders waren ingezakt. Hij liep naar de garderobe en nam zijn hoed. Candy zag hem vertrekken. Ze luisterde naar zijn voetstappen in de hal tot het weer stil werd. Dan pas barstten de snikken los die ze de hele tijd had opgekropt.

Malcolm reed naar het huis van Alluvia en drong binnen door de achterdeur. Een van de vrouwelijke bedienden liet hem binnen en zonder dat hem iets gezegd werd, ging hij door een vestibule naar een kleine slaapkamer. Hij kende het hele huis.

Het meisje trok zich terug. Even later kwam Alluvia de kamer in. Malcolm lag op de rug en staarde naar het plafond. De vrouw sprak geen woord. Haar enorme, gele ogen zagen de brede striemen op zijn gezicht en handen en zijn terneergeslagen stemming.

Ze verliet de kamer even geruisloos als ze gekomen was. Ze keerde terug met een schaal met heet water en aromatische zalf in een kokosschelp. Ze ontdeed Malcolm van al zijn kleren. Hij was als een weerloos kind. Ze reinigde behoedzaam de wonden met het hete water en bestreek ze dan met zalf. Voor ze weer de kamer verliet, lag hij in diepe slaap.

Malcolm wist niet hoeveel uren hij geslapen had. Toen hij wakker werd was het nog donker, maar het blauw van de dageraad overheerste al het grauw van de nacht. Hij lag stil, ontspannen en gedachtenloos. Als bij telepatie opgeroepen daagde Alluvia op. Ze was gekleed zoals hij haar laatst gezien had. Haar verweerd, ebbehouten gezicht met de enorme

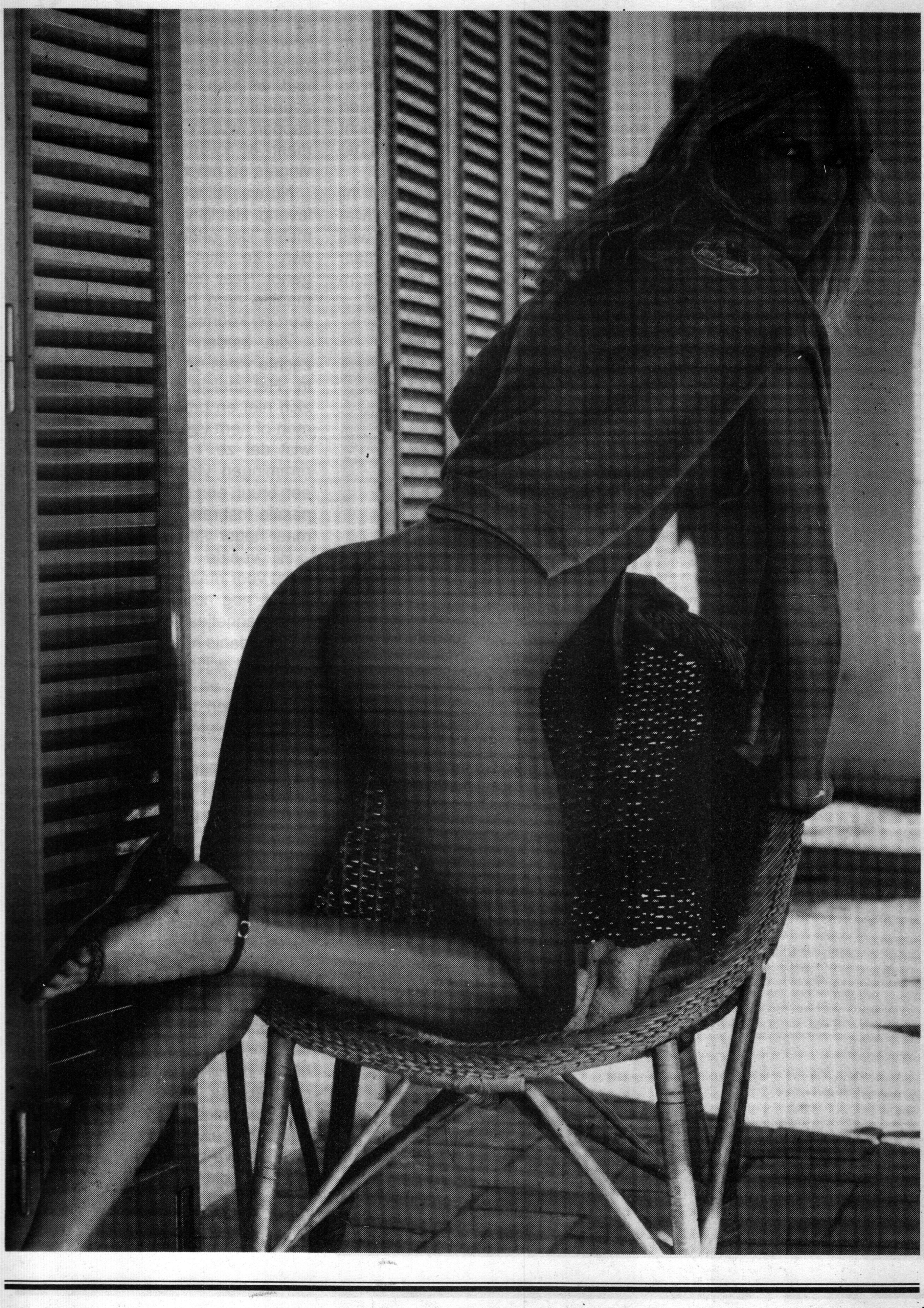

gele ogen staarde hem aan. Hij glimlachte tegen haar en bewoog het hoofd. "Dank je !" Zijn lippen mimeerden zwak de woorden. Er tekende zich een rimpel op haar gezicht af. Er kwam een jong meisje binnen met een dienblad met whisky, ijs en glazen. Ze schonk voor hem een glas in dat hij gretig leeg dronk.

"Jij weet toch alles, he ouwetje ?" zei hij minzaam. Ze koesterden een warme genegenheid voor elkaar.

Alluvia gaf het meisje een teken. Ze nam plaats vóór Malcolm en liet de sarong die ze droeg van haar lichaam glijden. Ze was stevig en degelijk gewelfd. Ze strekte zich naast hem op het bed uit. Zijn lijf stak schril af tegen haar bruine huid, maar zijn gezicht had bijna dezelfde warme tint als het hare.

Zonder zich te bewegen, liet hij langzaam zijn vingers over haar dwalen. Hij had geen haast. Zijn lijf was ontspannen. Zijn brein werkte, maar vooralsnog zonder bepaalde gedachten of gevoelens. Alleen zijn vingers bewogen over het soepele bruine lijf. Hij wist niet wanneer Alluvia de kamer had verlaten. Hij was er zich later evenmin van bewust wanneer zijn sappen waren begonnen te rijzen, maar er kwam meer vaart in zijn vingers op het zachte lijf.

Nu was hij wonderbaar en krachtig levend. Het lijf van het meisje was als malse klei onder zijn tastende handen. Ze uitte lichte geluidjes van genot. Haar reaktie hitste hem op en maakte hem heet. Zijn bewegingen werden koortsiger, wilder.

Zijn tanden vonden haar stevig, zachte vlees en boorden zich er diep in. Het meisje gilde, maar verzette zich niet en probeerde niet te ontkomen of hem van zich af te duwen. Hij wist dat ze 't niet kon. Zijn laatste remmingen vielen weg en hij werd een bruut, een primitief beest toen zijn passie losbrandde, oplaaide, en alsmaar hoger vlamde.

Hij voelde het meisje reageren, maat voor maat, maar op een manier die hij nog nooit beleefd had. Zoals alle mannetjesdieren door de hele geschiedenis het hadden gedaan eiste hij het wijfjesdier op, behandelde haar ruw en dwong haar zich te onderwerpen aan zijn mannelijk geweld. Het werd een brutale verkrachting.

Toen zijn liefdeshonger gestild was, dacht hij aan Candy. Hij stelde zich voor wat voor gezicht ze zou opzetten als ze hem nu had kunnen zien. Verbazing of walg ? Hij lachte sardonisch. Het meisje keerde zich om en lachte hem toe. Er droop bloed van haar lippen, waar hij door het zachte vlees heen gebeten had.

Die aanblik maakte hem weer hitsig. Zijn gelach werd tot extase. Hij klemde het meisje in de armen en begroef zijn hoofd tussen haar welige tieten. Hier,in het huis van Alluvia, kon hij de dierlijke lusten botvieren, die door kultuur en opvoeding in hem teruggedrongen waren en nu terug aan de oppervlakte kwamen. Hier kon hij zijn ruwe ziel blootleggen. Er was niemand die hem kon berispen of geshockeerd zijn. Beschaving was ver weg, eenmaal dat Alluvia's deur achter hem gesloten was. Hij kon

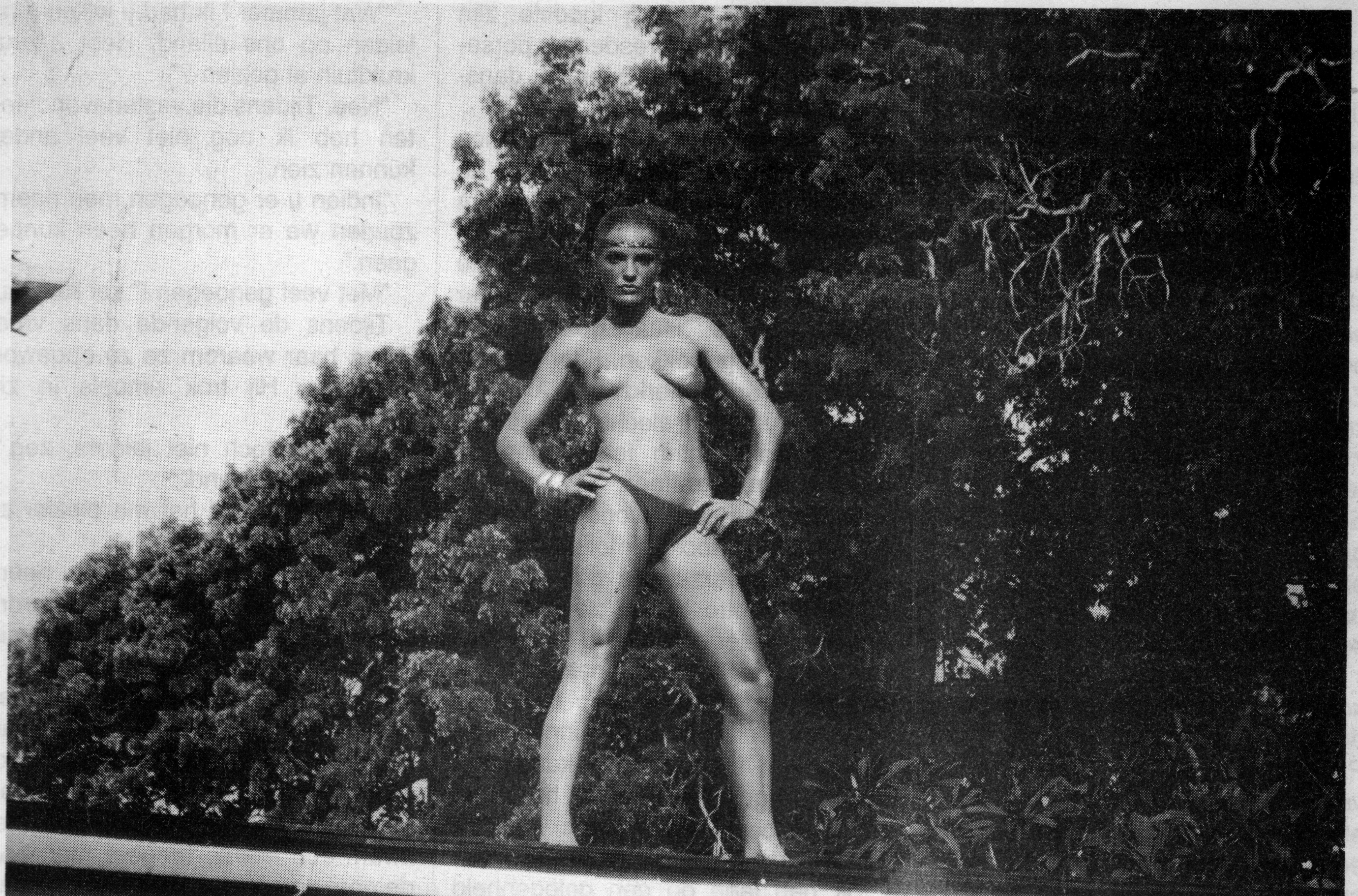

volop genieten van zijn pervers genot.

In de loop van de nacht kwamen nog andere, meestal jonge meisjes, hem opzoeken. Hij dronk zich zat aan de bron van Eros en verslond gulzig de verboden vrucht. Hij baadde in genot, maar, net als een kleuter die losgelaten wordt in een rijkvoorziene snoepwinkel, kon hij niet ophouden voor hij totaal verzadigd... en uitgeput was.

Zijn excellentie de goeverneur was bezig zich te kleden voor het jaarlijkse vastenavondbal. Hij verkeerde in een slecht humeur omdat hij bericht had ontvangen over de moord op de parelvisser op het eiland St. Margareta. De zaak zat hem dwars omdat ze gevaarlijk kon worden als hij ze niet met de nodige takt behandelde. Er was altijd een of ander incident wat strubbeling verwekte tussen zijn eiland en het andere tegenover de baai in S.A. Hij was een diplomaat en had tot opdracht zo mogelijk elk incident te voorkomen.

Hij liep naar de kamer van zijn vrouw. Pamela was al helemaal gekleed. Hij vond haar voor haar kaptafel waar ze haar gezicht in de spiegel bekeek. Hij ging achter haar staan en legde beide handen op haar schouders.

“Zo, lieveling, ik zie dat je al kant en klaar bent.”

Ze liet niet af naar haar weerspiegeling te staren. “Edward, ik heb een vreselijke ontdekking gedaan. Ik word oud!”

Ze draaide zich om en keek hem aan. Hij stond perpleks over haar angstige blik. Hij legde zijn hand onder haar kin en bekeek haar kritisch. Dan zei hij erg lief en minzaam : “Ik vind van niet, lieveling. Je ziet er nog even jong en bevallig uit als op de dag toen we trouwden.”

Zijn vrouw staarde hem aan en de tranen die in haar ogen opwelden, ebden weer weg. “M'n lieve Edward, jij bent nog altijd even lief voor me !”

Ze richtte zich op en streek haar haren glad.

“Ik zie dat je over iets piekert, lieverd.”

Haar diamanten tiara schitterde toen ze zich bewoog. Haar man ijsbeerde door de kamer.

“Ik heb inderdaad iets vervelends aan de hand. Je hebt gehoord van de moord op die duiker. Ik verwacht dat zijn land moeilijkheden zal maken.”

Zijn vrouw wendde zich liefderijk naar hem toe. “Och nee, lieverd, dat zullen ze wel niet doen !”

“Niet als ik iets vind om hen gerust te stellen, vrees ik. Lieveling, ik vrees echt dat ze ’t wel zullen doen. En nu vooral is het niet het geschikte moment voor geschillen. Wat vervelend !”

“Zal hij ook op het bal zijn ?”

“Wie bedoel je ?”

“Nou, de ambassadeur uiteraard.”

“Ja. Ik ben er zeker van dat hij zal komen.”

“Waarom zou je hem niet iets geven ? Een ridderorde of zoiets ? Ik ben zeker dat het hem genoegen zou doen.”

Haar man staarde haar aan : “Inderdaad, Pamela, dat is een schitterend idee ! Ik doe dadelijk het nodige !”

"Och, het kwam zo maar in mijn geest op, Edward."

De goeverneur was al op weg naar zijn sekretaris. Er moesten dadelijk heel wat formaliteiten geregeld worden.

Kitty stond bij Bruce en wachtte om aan de gastheer te worden voorgesteld, toen ze mevrouw Jeremy de balzaal zag betreden. De zwaarbeboezemde dame glimlachte en knikte. Ze schitterde van juwelen. De boezem van mevrouw Jeremy was stevig ingeriemd, maar toch werd hij vóór de rest van haar persoontje zichtbaar. Een zwaar smaragden halssnoer bengelde rond haar pols en op haar borst prijkte een diamant-en-smaragden broche. Haar oren droegen erbij passende oorhangers.

De juwelen van mevrouw Jeremy konden makkelijk de vergelijking doorstaan met de diamenten tiara van Pamela, Hertogin van Pembroke, de vrouw van de gouverneur. Kitty droeg alleen een smaragden breloque aan een dunne gouden ketting om de hals en het deed haar naakt lijken naast de twee dames. Kitty zag dat mevrouw Jeremy begeleid was door een vreemde, jonge man die ze nog nooit gezien had.

Hij was klein en geblokt en op zijn lippen lag een verwaande glimlach die Kitty dadelijk tegen de borst stuitte. Op dit moment werd haar aandacht afgeleid door een livreiknecht die haar naam en deze van Bruce uitgalmde.

Kitty was er blij om dat de gouverneur zo knap en charmant was. Hij was even rijzig als Bruce, maar slanker en eleganter en straalde een professionele charme uit. Zijn grijzende haren waren zorgvuldig achteruit gekamd en zijn blauwe ogen stonden scherp en doordringend. Zijn lippen waren erg dun maar er lag een goedertierendheid op die dadelijk in de smaak van Kitty viel.

Kitty voelde zich vreemd ontroerd bij het zien van de gouverneur. Ze was zich bewust van de belangstellende blik die hij haar toewierp. Zij en Bruce mengden zich tussen de overige gasten die stonden te wachten tot het bal zou geopend worden. Zijn excellentie gaf het teken dat het bal kon beginnen en hij loodste zijn vrouw, net een Dresdener porseleinen pop, gracieus over de dansvloer.

Kitty gleed in de armen van Bruce en begon volop van de avond te genieten. Ze zag Candy met Malcolm dansen. Candy was verbluffend mooi in een scharlakenrode jurk die als de vleugels van een engel rond haar lichaam golfde. Haar gezicht was echter kil en getrokken. Kitty maakte Bruce daarop opmerkzaam. Als enig antwoord vroeg hij slechts hoe ze had kunnen verwachten iets anders in marmer aan te treffen.

Naargelang de avond vorderde, begon Kitty's hoofd te tollen van dat muziek. Ze verzuimde geen enkele dans. Tenslotte begon ze te hopen dat ze de gelegenheid zou krijgen om even weg te glippen om haar schoentjes uit te trekken en een tijdje met haar vermoeide tenen te kunnen wriggelen. Net toen ze een kans zag, kwam de goeverneur naar haar toe. Ze bleef besluiteloos staan waar ze stond.

"Ik heb lang op een gelegenheid gewacht om met u te dansen, maar telkens werd het gras me voor de voeten weggemaaid," zei hij galant.

"Dat is wel erg lief van u, excellentie. Het is het heerlijkste bal wat ik ooit heb bijgewoond," bekende ze hem volmondig.

Hij glimlachte warm. "Al zeg ik het zelf, ik heb de indruk dat we hier degelijke feestjes inrichten." Er lag een tikkeltje opschepperij in zijn woorden, maar het was werkelijk eerlijk bedoeld.

"Is u voor het eerst bij ons op bezoek ?"

"Jawel. Ik maak een cruise in het Karibische gebied. Heel wat passagiers zijn hier aan land gekomen voor de vastenavondfeesten."

"Oh, ja ! Dat is weer een attraktie. Mensen van over de hele wereld komen ernaartoe."

"Ik heb nog nooit iets dergelijks gezien."

"Wanneer vertrekt u ?" vroeg hij. Kitty vermoedde een verdachte interesse achter deze onschuldige vraag.

"Over twee of drie dagen. Het schip komt ons dan weer ophalen."

"Wat jammer ! Ik had u willen rondleiden op ons eiland. Hebt u onze kruidtuin al gezien ?"

"Nee. Tijdens die vastenavondfeesten heb ik nog niet veel anders kunnen zien."

"Indien u er genoegen mee neemt, zouden we er morgen heen kunnen gaan."

"Met veel genoegen !" zei Kitty gul.

Tijdens de volgende dans vroeg Bruce haar waarom ze zo opgewonden was. Hij trok rimpels in zijn voorhoofd.

"Je bent toch niet jaloers, zeg ?" vroeg Kitty plagend.

"Wil je dan dat het me plezier zal doen ?" bromde hij.

Kitty glimlachte. "Malcolm neemt me morgenochtend mee uit paardrijden," zei ze, "en je hoeft helemaal niet jaloers op hem te zijn, domkopje !"

Op dit moment bracht het orkest een fanfare ten gehore en aller aandacht ging naar het verhoog waarop zijn excellentie had plaatsgenomen. Toen zijn naam werd afgeroepen kwam een kleine, tengere man naar de gouverneur gestapt om de medaille in ontvangst te nemen die zijn excellentie hem op de borst spelde. Hij stapte fier, met het hoofd fiks opgeheven. Bij elke stap rinkelde de degen aan zijn zij. Nadat hem de onderscheiding was verleend voor zijn goede diensten om vrede en vriendschap te bevorderen tussen de twee landen, stak de ambassadeur een korte rede af om in naam van vrede en vriendschap de onderscheiding in ontvangst te nemen. Voor Kitty was het biezonder interessant omdat iedereen in de zaal wist dat beide landen zo goed als op voet van oorlog leefden. Dat moest dan diplomatie zijn ! dacht Kitty erbij.

(vervolg op pag. 45)

MONETTE:
« MIJN PRIVE-ROMANTISME... »

« Men heeft onophoudelijk de mond vol over het nudisme en de blote tetters op onze stranden, maar wanneer u er onomwonden voor uitkomt dat u het heel erg prettig vindt om naakt in het rond te dartelen, verslijten de meeste mensen u nog altijd voor een sexueel geobsedeerde. Toch wel paradoksaal, nietwaar ? »

Op deze manier drukte Monette zich uit, dit gedurende een avondje bij vrienden, nu nauwelijks een maand geleden. Mijn nieuwsgierigheid was opgewekt en na ietwat van gedachten te hebben gewisseld, slaagde ik erin om nog diezelfde avond haar telefoonnummer te pakken te krijgen.

Een paar weekjes later, nam ik dan ook kontakt met haar op. Ik nodigde haar op een dineetje uit, want ik snakte ernaar om onze echt wel interessante konversatie verder te zetten...

— Bent u nudiste, Monette ?

— Niet écht. Wel... Gedurende mijn vakanties hou ik van integraal bruinen, maar daarvoor ga ik niet systematisch naar de nudistenkampen toe. Die spullen, de gereserveerde stranden, enz... interesseren me slechts matig !

— Nou, rekening houdend met uw uitlatingen die andere avond...

— Welke uitlatingen ?

— Over de mensen die u als een geobsedeerde beschouwen, als u vertelt hoeveel plezier u uit de naaktheid puurt.

— Ik begrijp niet wat u bedoelt...

— Ik bedoel dat als iemand u voor een geobsedeerde versleet, u beslist een en ander over die « speciale » sensaties tot uitdrukking bracht !

— Ja, maar kom, niet direkt op die manier !

— Kan u niet even in de details treden ?

— Is dit een interview ?

— Neen, de interesse voor een sensatie waar ook ik enorm tuk op

ben en die ik heel erg graag door een vrouw tot uitdrukking zou horen brengen.

— Okay, men gooide me die idiote laster naar het hoofd, toen ik eens vertelde welk effekt de zonnestralen op mijn lichaam én geest hebben...

De zon, een fantasma...

Ze staart in haar leeg wijnglas. Ik haast me om het met ijsgekoelde rosé te vullen. Ze glimlacht. De sidderende kaarsvlam reflekteert gezellig in het glas.

— Het is zonder meer waar, zegt ze, dat ik erg veel van de zon hou. Voor de mensen die in een overwegend zonnig land leven, maakt dat uiteraard geen punt uit maar voor ons, lui van het noorden, is de zon bijna een fantasma dat af en toe moet bevredigd worden. En dat is nu nét iets waar ik regelmatig zorg voor draag. Wilt u écht dat ik het u vertel ? U zal me misschien ook voor 'n geobsedeerde verslijten ; en ook al zegt u het niet, zal u het ongetwijfeld denken...

— Helemáál niet !

— Nou, tot daar toe. Ik zal het u vertellen. Van zodra het lente geblazen is, ga ik intens op zoek naar het zonnetje. Vanavond, na die regenbui is het geenszins te warm, maar zoals u zelf kan zien loop ik er tamelijk luchtig gekleed bij. Het is niet zo dat ik maksimaal tegen de kou bestand ben, maar na de altijd té langdurige winter hou ik ervan om mijn huid aan de lucht bloot te stellen. Bij me thuis, tien kilometer van Brussel verwijderd — ik woon in een Vlaams dorpje, waar er nog veel bossen en velden voorhanden zijn...

— U heeft het waarschijnlijk over natuur en rust, laat ik me toch even horen...

— Ja, dat is het precies.

Ze staart alweer in haar wijnglas en zonder me aan te kijken, zet ze haar relaas voort.

— Dan ga ik op m'n eentje wandelen, vooral gedurende de week, want dan is er praktisch niemand in de buurt en kan ik me meestal zorgeloos in m'n nakie zetten.

Opeens kijkt ze me vrankweg in de ogen.

— En als ik eenmaal naakt ben, strek ik me gezapig in het gras uit en laat ik de zonnestralen genie-

tend over mijn open en bloot lijf heenspelen. De sensatie die ik daarbij ervaar, lijkt veel op klaarkomen... Bij de start brengt het me totaal tot rust en na een tijdje begin ik ernaar te snakken om lekker te masturberen.

Indiskrete blikken

Ze kijkt nog steeds naar me. Maar als ze verder praat, staart ze toch weer naar haar glas, net alsof ze zich iets of wat voor haar woorden schaamt. Wel, misschien vergis ik me...

— Op zekere dag, haalde ik me zelfs een paar moeilijkheden op de hals. Ik lag kompleet naakt uitgestrekt in het gras en de warmte van de zon had me ietwat in doen dommelen. Opeens voelde ik aan dat er iemand naar me keek ! Ik hief het hoofd op en, twee of drie meter verder, zag ik twee laarzen. Ik wipte vliegensvlug overeind en ekskuseerde me. Het was een ouwe boer, net zoals men die in sommige films te zien krijgt. Hij uitte niet het minste geluid. Ik grabbelde mijn kleren bij elkaar en ging vierklauwens aan de haal. Maar hij kwam niet achter me aan en even verder kon ik me rustig in mijn kleren werken. Toen ik daarna gewoon verder liep, gilde hij het uit : « Verdomd loeder... Hoer... Smerige teef ! » Ik was beschaamd, maar ik vond hem nog stukken gekker dan meezelf.

— Waarom ? Wat zou u in zijn plaats hebben gedaan ?

— Weet ik niet zo precies... Maar ik zou in elk geval niet hebben gewacht tot het meisje zo ver verwijderd was om haar uit beginnen te schelden. Toch wel idioot, nietwaar ?

Ik beaam dat. Ze praat verder :

— Ik had drie belevenissen in dat genre. Eén keer, slaagde ik erin om weg te hollen zonder dat ze al te veel te zien kregen. Het was een héle familie. En nog een andere keer, neukte ik met een kerel, een buurman die toevallig langskwam en die me voordien al regelmatig het hof had gemaakt. Hij nam me dus bij verrassing, maar van een échte verkrachting was er geenszins sprake. Ik aanvaardde die naaibeurt, in ruil voor zijn stilzwijgen. Natuurlijk rot, maar ik was zó bang ! Waarvan ? Nou, wie zal het weten...

Een reportage van
PATRICE BOSQUET

Ik word graag vernederd !!!

Ik ben zo blij dat uw magazine er is en dat u ermee akkoord gaat om de meest knettergekke toestanden te publiceren ! Neem mijn geval nu even : ik hou ervan om door mijn man vernederd en geslagen te worden !...

Dat bizarre verlangen naar onderwerping gaat terug tot in mijn kindertijd. Mijn ouders, en vooral mijn moeder, hebben mij en mijn twee zusters streng opgevoed. Klappen krijgen, was iets heel normaals. We waren dus met drie kinderen, maar ik kreeg het het hardst te verduren. Nu was ik wel eens stout, maar echt niet vaker dan de anderen. Werd ik soms meer geslagen, omdat ik wat molliger en trager was dan zij ? Thuis noemden ze mij « Bolletje ». Ik voelde mij vernederd als ik mijn dikke kont moest ontbloten om een pak slaag te krijgen, maar mijn moeder stoorde zich daar niet aan. Ze gaf mij er jarenlang regelmatig van langs, onder het voorwendsel dat ik een slechte leerlinge was. Als ik 's avonds mijn huiswerk kwam tonen, lag de roede op tafel klaar. Als ik dan te veel fouten had gemaakt, moest ik op de stoel knielen, over de tafel leunen en mijn broekje laten zakken, waarna ik een paar flinke klappen inkasseerde. Eigenlijk deed het nooit écht pijn. Mijn zusjes protesteerden of probeerden te vluchten als ze wisten dat ze gestraft zouden worden, maar ik deed dat niet. Ik gehoorzaamde altijd onmiddellijk en hield mijn billen zelfs hoger dan nodig was. Toch bleef het een vernedering, ook omdat ik er steeds weer aan werd herinnerd hoe dik mijn kont toen wel was. Nu begrijp ik dat ik er in de grond wel van hield. Ik nam het mijn moeder in elk geval nooit kwalijk dat ze mij sloeg of uitschold...

Een ander bewijs van mijn verlangen naar vernedering, was mijn reactie op een straf die in de nonnenschool erg in zwang was. Meisjes die stout waren geweest of slecht hadden gewerkt, moesten namelijk op het podium voorin de klas knielen. We vonden dat allemaal vernederend, en dat was natuurlijk de bedoeling. Ook ik vond het beschamend, maar tegelijkertijd voelde ik een vaag genot als ik aan de voeten van de lerares moest knielen.

Na mijn eindexamen, toen mijn ouders mij niet meer straften, begon ik de klappen en de vernederingen van vroeger te missen. Het was in die tijd dat ik boeken begon te lezen over slavernij en lijfstraffen. Eerst zocht ik ze in de boekenkast van mijn vader, later in duistere boekenwinkeltjes. Ik was vooral tuk op verhalen waarin vrouwen getiranniseerd, vernederd en tenslotte gegeseld werden door een strenge meester. Want nu — ongetwijfeld kwam dat door het ontwaken van mijn sexualiteit — verkoos ik dat de overheerser een man zou zijn. Ik las bij voorkeur verhalen over vrouwengevangenissen, kostscholen en slavinnen. Zo kreeg ik mijn eerste orgasme, mij masturberend terwijl ik sado-masochistische boeken las (dat mooie woord kende ik toen nog niet). Ik vereenzelvigde mij volledig met de gevangene, het kostschoolmeisje, de slavin die gekweld, vernederd en gegeseld werd. Om beter in de huid van die heldinnen te kruipen, las ik terwijl ik op het bed of het tapijt knielde of voorovergebogen zat.

Toen ik een baan vond en thuis wegging, zette ik een volgende stap : de behoefte om mijn fanta-

sieën waar te maken werd zo groot, dat ik een zweepje kocht en mezelf geselde. Ik knielde dan op de vloer en sloeg mij op de billen, terwijl ik droomde dat ik een heldin uit een van mijn boeken was. Als ik toevallig een man had ontmoet die ik aantrekkelijk vond, kwam die ook in de fantasie voor, als mijn strenge meester.

En toen, op m'n 28-ste, werd ik smoorverliefd op Werner, die drie jaar jonger was dan ik. Toen we intiem genoeg waren, vertelde ik hem schuchter over mijn verlangen naar onderwerping. Tot mijn grote opluchting was hij niet geschokt. Integendeel, hij leek heel blij met het nieuws ! Het bewijs ? Enkele weken later trouwden we... Als huwelijksgeschenk kocht Werner mij een rijzweep. Ach, die huwelijksnacht ! Ik had me nauwelijks uitgekleed, toen ik de eerste afstraffing van mijn echtgenoot mocht « ontvangen » !

We zijn achttien jaar getrouwd en sinds die eerste keer hebben we onze technieken ruimschoots verfijnd en uitgebreid. Onze gewone vorm van voorspel is dan ook nooit gaan vervelen. Soms neemt Werner het initiatief, soms ik. Ik ben geen feministe, dat spreekt vanzelf, maar zie toch niet in waarom een vrouw alles aan haar man zou moeten overlaten. Als Werner zin heeft in een spelletje, is elk voorwendsel goed om mij in gebreke te vinden. Meestal ben ik het echter die de eerste stap zet. Soms plaag ik hem met opzet als hij thuiskomt, zodat hij een goede reden heeft om mij te straffen. Anders kniel ik voor zijn stoel, terwijl hij zijn krant zit te lezen. Hij weet wel wat dat betekent... namelijk dat ik het weer eens nodig heb ! Aangezien we allebei dezelfde sado-masochistische boeken hebben gelezen, spelen we daar soms een hoofdstukje uit. Andere keren improviseert Werner, want hij heeft een fantastische verbeelding. Maar welke fantasie hij ook kiest, ons spel volgt steeds hetzelfde patroon. Het verloopt in drie stappen : eerst kniel ik voor Werner en krijg ik te horen welke straf mij wacht, daarna moet ik mijn slipje uittrekken en tenslotte krijg ik slaag.

Als ik onderdanig aan zijn voeten kniel, heb ik echt het gevoel dat hij mijn meester is en ik zijn slavin ben. Het is precies die sensatie die ik zoek. In het dagelijkse leven wil ik dat mijn man mij met voorkomendheid behandelt, maar in de liefde moet hij brutaal en dominerend zijn, zodat ik echt geloof dat ik zijn gevangene ben en moet gehoorzamen aan zijn woord... en aan zijn zweep ! Ik zit dus op de knieën en laat mij door mijn meester de les lezen. Zijn besluit is altijd hetzelfde : ik zal gestraft worden. Meestal zegt hij erbij hoe dat zal gebeuren ("Je zal op de billen worden gegeseld !"), want hij weet dat ik daar nog geiler van raak. Hoewel het

intussen allemaal heel voorspelbaar is geworden, zit ik nog altijd te blozen van de pret als ik dat hoor. Vervolgens komt het opzwepende moment dat ik mijn slipje uit moet trekken. Hoewel Werner na achttien jaar huwelijk mijn lichaam even goed kent als het zijne, is het altijd ophitsend als ik mij spiernaakt aan hem moet tonen. Vooral mijn reet laten zien, maakt mij bloedgeil ! Als ik naakt aan de voeten van mijn man kniel, voel ik mij echt weerloos en onderworpen, met lichaam en ziel aan hem overgeleverd. Het is verrukkelijk ! Vaak wil hij dat ik mij als teken van onderdanigheid vooroverbuig en zijn voeten kus. Dat maakt mij zo mogelijk nóg heter...

Dan zijn we aan de eigenlijke bestraffing toe. Soms doet Werner mij op een stoel knielen, op de bank of op het echtelijke bed. Om de illusie van mijn slavernij echter geen ogenblik te laten vervagen, moet ik op de knieën naar de gekozen plaats toe kruipen. Op zo'n ogenblikken ben ik mij het sterkst bewust van mijn grandioze schande, want ik weet hoe het kruipen mijn billen doet draaien en trillen ! Werner volgt mij, de zweep in de hand, en zet mij af en toe met een venijnig klapje op de dijen tot meer spoed aan. Nooit op m'n kont, want die blijft gespaard voor de échte straf. Als ik op de « strafplaats » aan ben gekomen, ga ik in de gewenste houding zitten. Als hij mij gewoon knielend wil geselen, moet ik mijn handen in de nek kruisen en mijn rug krommen. Maar meestal eist hij dat ik de meest erotische houding aanneem : voorovergebogen, met het gezicht op de bank of op het beddelaken, met mijn billen in de lucht en gespreid. Die houding brengt mij in de grootste verwarring, want ze dwingt mij om alles te onthullen, tot mijn bruine gaatje toe. Het is ook de houding die ik verkies, want het is die van de totale onderwerping !

Werner is een ware meester geworden in de nobele kunst van het geselen. Hij slaat mij net hard genoeg om mij op te winden, zonder echt pijn te doen. Het onaangename, branderige gevoel van de eerste klappen verandert snel in een wulpse warmte, die doorheen mijn onderbuik uitstraalt. Werner rekt mijn genot, door na elke klap een poosje te wachten, zodat ik tenvolle van mijn slavernij genieten kan. Tussen twee tikken door, zegt hij dingen die mijn opwinding naar een kookpunt brengen. Dat het schandelijk is dat iemand van mijn leeftijd zich nog laat geselen, dat ik een echte slet ben, een gemene hoer. Het hitst mij op. Alles hitst mij op, en alles werkt samen om mij roezig geil te maken : de vernederende houding, de straf, mijn brandende kont, Werners kwetsende woorden.

Hij is een keer op het idee gekomen om buiten mijn weten een bandopnemer onder het bed te verstoppen. Wat schrok ik, toen hij mij liet horen wat ik allemaal had gezegd ! Eerst vernederde ik mij door om genade te smeken en te beloven dat ik altijd zijn onderworpen en gehoorzame slavin zou zijn. Ik maakte zoveel kabaal, dat je de klappen van de zweep niet eens meer kon horen ! Werner liet zich verwurmen, maar alleen omdat hij wist dat ik weldra zou smeken om te herbeginnen... en dat deed ik ook ! « Gesel mij, gesel mij alsjeblief, nog, nog, je doet het zo lekker ! »

Dan hoorde je het leer weer op mijn billen smakken, en mijn gebroken, snotterende stem : « Het is zo heerlijk ! Ik hou zoveel van jou ! Je doet me klaarkomen ! »

Wat 'n bandje !

Het kan inderdaad gebeuren dat ik onder de zweep klaarkom, maar zo wil Werner het eigenlijk niet. Hij brengt mij liever zelf met zijn lul naar het orgasme. Als hij mij dan neukt, terwijl mijn kont nog gloeit van de zweep, krijg ik altijd de ene klimaks na de andere. Nee, ik heb er geen spijt van dat ik een masochiste ben !

IK VERDIEN M'N BROODJE DANKZIJ MIJN UIERS...

Haar naam is echt wel Debbie Allen, maar men mag haar niet verwarren met « de andere », nu een beroemdheid te Hollywood, maar wiens lichaamsvormen stukken minder ophitsend zijn... Neen... Deze Debbie, heeft tetters die uw borstspieren de vernieling inhelpen als u haar te dicht tegen u aanperst ! Aan cinema doet ze ook, maar ze beperkt zich ertoe de mannen aan het dromen te maken en hen op te jutten, net zoals stieren vóór een rode lor, dit inplaats van hen metafysische berichten door te spelen, spullen in verband met universeel geluk en luchtvervuiling...

Natuurlijk is dat allemaal belangrijk... Maar in elk geval, vraagt niemand naar onze verdomde mening ; de een of andere dag dat een idioot "de" knop indrukt om "de" bom tot ontploffing te brengen (samen met de planeet, uiteraard !), kan u rustig van me aannemen dat hij in geen geval zal komen informeren of u akkoord is, noch of u hem eventueel een betere oplossing voor kan stellen... Daarom is het een must om rustig z'n privéleventje te slijten, dit in afwachting van de onafwendbare paddestoel... De rest is louter literatuur !

Neen, ik ben hier geenszins aan 'n hoogdravende levensfilosofie toe... Ik herhaal alleen maar de woorden van Debbie Allen. Ze vertelde me dit alles, toen ik haar twee weken geleden in het « Hilton » te Brussel ontmoette...

Ze maakte er een ommetje van 48 uur, op weg naar Duitsland, Italië, dan Spanje... Haar spektakel produceert werkelijk furore, en ze maakt van die gelegenheid gebruik om haar beste films weer in omloop te laten brengen... Ze zijn van erotische aard, naturlijk !

Blond ? Bruin ?... Een vraag die alleen haar intiemerds kunnen beantwoorden... Afgaande op de foto's die ze me toevertrouwde, ben

ik bereid te zweren dat haar kuttemof bruin-rossig van kleur is, maar het is ook waar dat de verlichtingen u soms parten spelen...

Een fenomenale tietenkast !

Nou, één zaak is zeker : toen ik haar ontmoette, was ze blond... Een zulkdanig fijne taille, dat men ze met een enkele hand kon omsluiten ! Maar die tetters, jongens en meisjes ! Die tetters... Twee torpedo's die zonder enige hulp rechtop blijven staan, stevig als twee maksimaal opgeblazen ballons, op het punt te ontploffen ! Toen ik er met een vinger overheen gleed, had ik zonder meer de indruk dat haar huid zou beginnen knarsen...

En als ik u dat zeg, is het omdat de kleine Debbie er niks op tegen heeft dat men haar uiers aanraakt ! En het is echt niet met de bedoeling om u naderhand naar een neuk-bed toe te loodsen ! Debbie Allen is eenvoudigweg een meisje dat zich van haar grenzen bewust is : ze weet dat ze geen grote aktrice is, en dat ze haar cinematografische karrière uitsluitend te danken heeft aan haar tetters die werkelijk uniek

vertel het u zoals zij het me vertelde...

Nu een kleine kwarteeuw geleden, kwam ze parmantig uit mama's buik gekropen... Deze gebeurtenis vond plaats te Newark, in New Jersey. Terwijl ze opgroeide, lonkte ze onophoudelijk naar de wolkenkrabbers van New York... Ze kon die onderscheiden, aan de andere kant van de Hudson River. Maar ze beschouwde de grootste stad ter wereld als de perfekte illustratie van de onbereikbare droom...

Haar vader werkte in een houtzagerij en dacht eraan om haar in datzelfde atelier een job te bezorgen...

— Van een vooruitzicht gesproken ! zegt ze... Ik was vijftien, ik voelde dat er in mijn lichaam allerlei veranderingen plaatsvonden, ik had zin om te neuken met mooie,

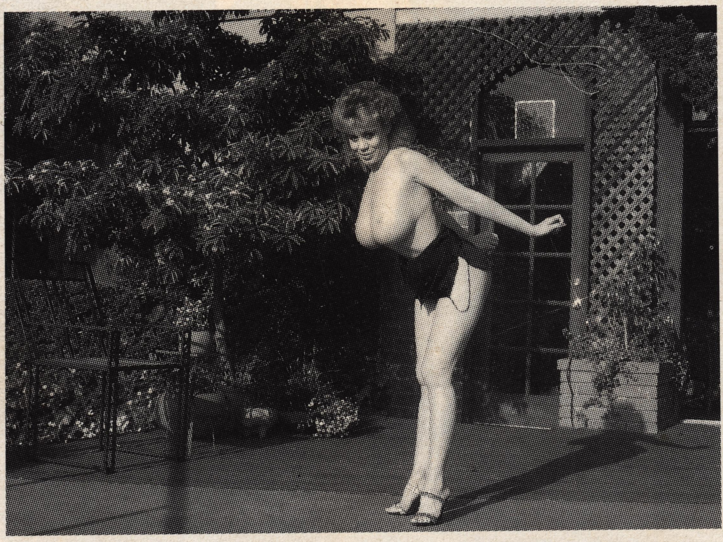

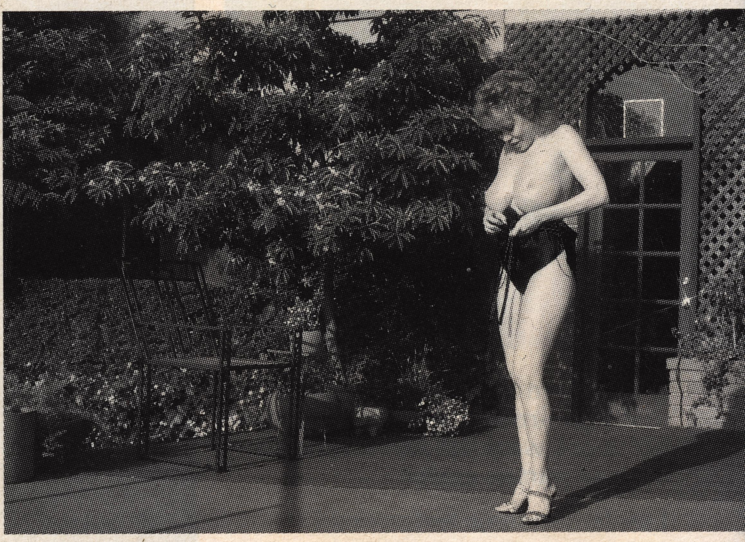

zijn... Daarom toont zij ze gretig, net zoals anderen u een stukkie van hun meest recente prent presenteren, zoals de fanatici van de « bodybuilding » u hun spieren laten betasten... Uiteindelijk komt het allemaal op een soort van investering neer.

— Ik weet het beter dan wie ook, zegt ze... Zonder mijn fenomenale tietenkast, zou ik nu ergens achter de kassa van een supermarkt aan het verzieken zijn... Maar op het tijdstip dat ik zonder job zat en dag-in-dag-uit de advertenties konsulteerde, had ik het geluk om Russ te ontmoeten... Met andere woorden : wat met mij gebeurde, kan morgen met om het even welk ander meisje gebeuren !

De eerste keer !

Het is waar : het leven van Debbie Allen kan best met een sexy-

lekker geurende jongens, en alles wat mijn ouwe me als toekomst offreerde was een totale onderdompeling in de rotzooi !

Daarna vertelt de kleine Debbie me een en ander over haar sexuele ontplooiing. Ze doet dat op een zeer ernstige toon :

— Het is waarschijnlijk omdat ik voor de eerste keer neukte met een van de arbeiders van de houtzagerij, dat ik er een gevoel van walg van overhield... Maar ik had er zoveel zin in dat ik hem zonder de minste argwaan volgde, een dag dat ik naar mijn vader toeging, ik herinner me niet meer waarom... We belandden in een soort depot dat als rustplaats dienst deed en gemeubeld was met vier metalen bedjes, waarop bruine dekens, net zoals in de weeshuizen... Hij strekte zich op me uit, zonder brutaliteit, maar ook zonder een vriendelijk woord of gebaar. En inplaats van te denken aan het buitengewoon iets dat ik voor de allereerste keer meemaakte, werd ik enorm gehinderd door de reuk van hout en transpiratie die me omhulde... Die dag, legde ik een eed voor me af : van nu af aan, zou ik nog slechts in de beste omstandigheden neuken, met mannen die me met een maksi-

Nou, ondanks die eed, leefde Debbie Allen gedurende enige tijd als een totaal idioot wicht. Ze sleepte zich onverschillig van bar naar milk-bar en liet zich gretig oppikken als ze de een of andere kerel sympathiek vond... Maar afgezien daarvan, was ze zich er toch ook van bewust dat ze het op die manier niet ver zou schoppen...

Bij haar ouders kwam ze nog nauwelijks, ze woonde bij een bende jongelui, dit binnen het kader van een oeroud huis... Van drugs was er bij hen geen sprake, maar sex-uitspattingen waren er schering en inslag. Zij die min of meer regelmatig werkten, brachten geld in het laatje...

— Ik poseerde voor naaktfoto's, verklaart Debbie nog... Vermits ik totaal onbekend was, zonder het minste kontakt in de professionele middens, aanvaardde ik de pose-sessies die de amateurs me voorstelden. Meestal legden die een échte passie voor het foto-werk aan de dag, maar af en toe kwam ik ook in kontakt met kleine smeerlapjes die het uitsluitend op mijn lijf voorzien hadden ! Maar die toestanden konden me in feite geen reet schelen !... Wanneer men me vroeg om me voor het oog van de kamera te masturberen (er werden daarbij praktisch enkel close-ups genomen van mijn vingers die mijn kittelaar bewerkten of van mijn gezicht gedurende het orgasme), werd mijn genot verdubbeld door het plezier dat ik produceerde bij de mannen die me likkebaardend observeerden ! Want, zonder het me echt te realiseren, ontpopte ik me stilaan tot een ekshibitioniste... Ik konstateerde het tamelijk bruusk... Die dag neukte ik met een jongen van de bende, zomaar op de grond, temidden van een groep jongens en meisjes die elkaar ook duchtig aan het bepotelen waren !

Kijken naar het genot...

Naar ze me vertelde, leverde Debbie zich net zoals altijd totàal aan de lul van haar partner over, onverschillig voor alles wat haar omringde, toen ze zich opeens de alom heersende stilte realiseerde... Toen ze de ogen opende, zag ze de andere jongens om zich heen staan. Ze besteedden geen aandacht meer aan de blote grietjes die nochtans héél érg beschikbaar waren, dit om haar beter aan het werk te kunnen zien... Inplaats van zélf aan te rotzooien, verkozen ze te kijken naar het genot van het heftig tekeergaand koppel !

— Sedert die dag, had ik het natuurlijk begrepen... Ik poseerde niet langer om de mannen toe te laten me te fotograferen, maar uitsluitend om hen te doen genieten door naar me te kijken... De foto's werden tot een bijkomstig iets, een soort souvenir, een herinnering aan een uitzonderlijk moment... Zowel voor mij als voor de fotografen !

Ondertussen blééf Debbie de advertenties van alle mogelijke kranten uitpluizen... En op zekere dag, kwam het toeval haar uiteindelijk te hulp... Ze ontdekte dat Russ Meyer op zoek was naar een tiental figuranten voor een film die hij in Engeland wou draaien...

Debbie Allen kende Russ Meyer natuurlijk van naam... Hij is de cineast die Amerika letterlijk schandaliseerde ! Inderdaad, hij realiseerde de allereerste prent waarin een grietje met haar blote tetters pronkte, niet omdat het scenario dat vereist maar uitsluitend voor de gein van het publiek... Russ Meyer is ook de eerste cineast van erotische films die begreep hoeveel invloed vette uiers op de fantasma's van de mannen hebben... Hij ging dan ook onverdroten op zoek naar de geschikte meisjes ! Omstreeks het einde van de jaren 50, op het tijdstip dat iedereen de mond vol had (net de geschikte uitdrukking...) van Linda Lovelace en haar « diep keelgat » waarin ze de meest indrukwekkende lullen kon verzwelgen, speelde Russ Meyer vastberaden de meer subtiele kaart van de mannelijke fantasma's : de dikke tieten ! En het resultaat was de serie van de « Vixens », van de « Super-Vixens » en van de « Mega-Vixens » die na Amerika ook de rest van de wereld veroverden...

De mooiste tetters ter wereld !

— Ik draaide twee of drie films met hem, vertelde de mooie Debbie Allen me, en toen kwam hij met een voorstel op de proppen : hij beweerde dat ik dankzij de hulp van een paar silicone-injekties, makkelijk zou kunnen rivaliseren met de meisjes die beroemd waren voor het volume van hun tietenkast... Na een aarzeling die een paar weken aansleepte, besloot ik het risiko te nemen, alhoewel « risiko » in dit verband natuurlijk wel een groot woord is ! Vandaag de dag, is een bepaalde dosis silicone absoluut zonder gevaar... Het enige « risiko » bestond erin dat ik op zekere dag misschien zin zou hebben in het vertolken van de rol van een slank en romantisch meisje... Maar ik voeg hier onmiddellijk aan toe, dat ik er nog geen sekonde écht aan gedacht heb : ik ben heel erg gelukkig met wat ik doe, en ik hoop er nog een hele tijd mee door te kunnen gaan !

Een paar maand geleden bevond Russ Meyer zich te Las Vegas, waar hij in kontakt kwam met de beroemde Kitten Natividad, de meest verbazingwekkende « show-woman » van ons aardbolletje... Van Braziliaanse komaf maar geïnstalleerd te Miami, heeft dit meisje de meest mooiste tetters die men zich in kan denken !... Haar galante avontuurtjes zijn nog nauwelijks te tellen, en men beweert dat zelfs naar petroleum stinkende emirs regelmatig in hun privé-jet springen om een week-end met haar door te brengen... Het is trouwens aan één van hen dat Kitten Natividad haar villa met zwembad te danken heeft, en aan een andere haar wit jacht dat op het water van één van de mooiste baaien ter wereld dobbert !...

Russ Meyer had onmiddellijk zin om over dit toch wel buitengewoon meisje een film te draaien... Maar Kitten was gebonden door een eksklusiviteitskontrakt, en dit voor nog ettelijke maanden... Toen dacht de producer aan Debbie Allen ! En het is inderdaad waar, dat de twee jonge vrouwen makkelijk voor zusjes door kunnen gaan ! En nóg iets : op twee of drie centimeter na, hebben ze dezelfde borstomtrek !

Mijn doel is bereikt !

Toen Russ haar telefoneerde, aarzelde Debbie geen verdomde sekonde ! Ze sprong in het eerste vliegtuig naar Las Vegas om zich bij haar producer te voegen...

— Het was de meest grandioze dag van mijn leven ! herinnert ze zich... Niet omwille van de mooie reis, maar omdat ik voor de eerste

meisje dat écht bestond... Ik ging naar Kittens spektakel kijken en al snel werden we goeie vriendinnen. Het idee van een film over haar leven viel haar enorm in de smaak, en ik was haar echt dankbaar, toen bleek dat ze absoluut niet op haar teentjes was getrapt omdat ik haar eigen rol voor mijn rekening zou nemen, t.t.z. degene die ze zonder de minste moeite had kunnen spelen...

Ze ging zelfs zover, om me haar leven tot in de details uit de doeken te doen, dit om me totaal vertrouwd te maken met haar karakter en personaliteit...

— Echt wel fantastische toestanden, voegt de « kleine » Debbie er nog aan toe. Ze staat op om me aan het verstand te brengen dat het interview afgelopen is... Bijna onvoorstelbaar om veel geld te verdienen, alleen omdat men over een vet stel tetters beschikt, niet-waar ?... Als ik reis, logeer ik uitsluitend in de meest luxueuze palaces... Jawel, ik ben ervan overtuigd dat ik mijn doel heb bereikt...

Na nog een schelms knipoogje, wiegde ze van me weg... Toen ze de deur van de bar bereikte, botste ze bijna tegen een tamelijk klein ventje aan... Gelukkig voor hem bleef het tot 'n « bijna » beperkt, want zoniet had ze hem met haar linkertiet van één oog beroofd !

Jean-Pierre DORGY

« RARE » GETUIGENIS

Jawel, ik beschouw me als een « raar » meisje... Ik ben ervan overtuigd dat er wel méér grietjes in mijn genre zijn, maar toch... Zoals u op bijgaande foto's kan zien, toon ik regelmatig mijn kontje en dàt is zonder meer een teken aan de wand ! Ik heet Valérie en ben er gewoon als dol op een lul in mijn aars te hebben zitten... Na enige aarzeling, besloot ik ertoe om u mijn « allereerste » ervaring in dat verband te vertellen...

Het was met een matroos, die me in een bar op had gepikt. Hij was bij de start ietwat schuchter, maar dat veranderde biezonder snel...

Deze rubriek « Rare Getuigenissen » wordt opengesteld voor onze lezeressen, die er zin in hebben om één of méér van hun liefdesesbattementen aan de openbaarheid prijs te geven. Ook hun fantasmes of meningen betreffende de sexualiteit mogen aan bod komen...

Om deel te nemen aan deze rubriek, is het voldoende dat u ons het volgende toestuurt : drie foto's van uw persoontje, samen met de korte inhoud van hetgeen u ons wenst te vertellen. Als uw foto's en uw brief interessant op ons overkomen, zal één van onze fotografen een rendez-vous met u organiseren...

Deze rubriek is erop gericht u te bevrijden, ervoor te zorgen dat iemand naar u zal luisteren... Eerst zal dat natuurlijk onze reporter-fotograaf zijn, maar het is niet uitgesloten dat daarna ook bepaalde lezers of lezeressen met u van gedachten willen wisselen. In dat geval zullen we uiteraard alle korrespondentie naar u doorsturen ! Wanneer u ons schrijft, is het volgende een must : adres + telefoonnummer...

De zuigbeurt...

Ik nam hem mee naar huis en eenmaal in mijn slaapkamer, liet ik me wulps op het bed neerzakken en terwijl de matroos toekeek, heel erg stram, bijna alsof hij in de houding stond, trok ik verleidelijk mijn bloese uit. Ik had het graag veel vlugger gedaan, want ik had haast om zijn pik in mijn kut te voelen karnen (ja, tot dan toe had ik nog geen sexueel gebruik van mijn kont gemaakt !), maar ik voelde aan dat het nodig was om hem maksimaal op te jutten. Ik slingerde mijn behaatje weg en zijn ogen werden net zo groot als schoteltjes !

— Vind je ze mooi ? vroeg ik fluisterend.

— Ik vind je tieten prachtig, zei

hij schor.

Toen wist ik dat ik hem in mijn macht had...

Het schonk me heel wat voldoening, dat ik de schuchterheid van de jonge zeeman beetje bij beetje aan het overwinnen was. Hij bekeek me opgewonden, terwijl ik daar op mijn rug met mijn tetters lag te pronken en ik schaamde me er niet voor ze genietend te strelen en te kneden. Ik vind het altijd geweldig, als mijn minnaars geil raken als ze mijn blote borsten te zien krijgen !

Toen herinnerde ik me opeens dat ik geen slipje had aangetrokken onder mijn lichtblauwe shorts. Met andere woorden : als ik die uit had getrokken, zou ik in één klap spiernaakt zijn. En daar zou Chet (zo heette m'n matroosje) vast niet om treuren. Het volgende ogenblik gleed de broek al naar omlaag, weg van mijn stevige, blanke dijen.

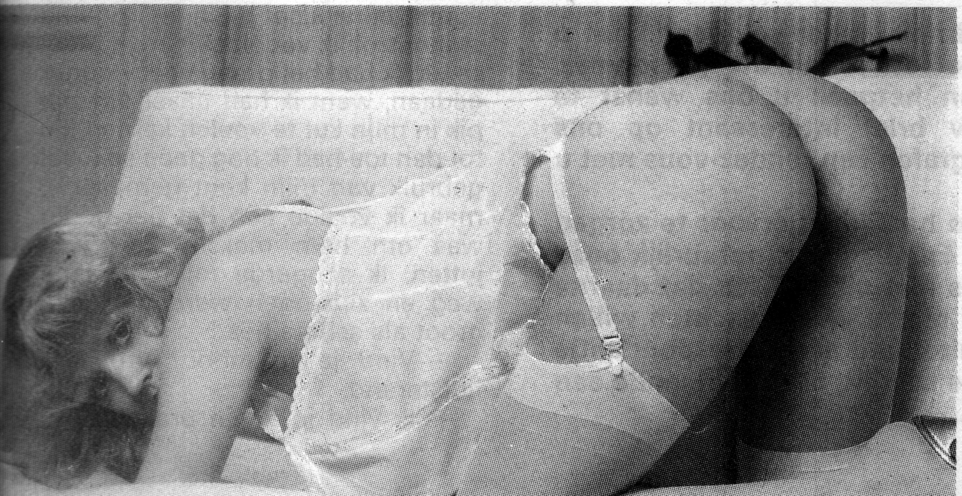

Toen mijn kut zichtbaar werd, stond Chet bijna te kwijlen. Ik schopte mijn shorts weg en liet mijn benen dan langzaam openkomen, zodat de jongen al het lekkers ongehinderd kon bewonderen.

— Alles aan jou is mooi, hijgde hij. Je hebt een fantastisch lijf !

— Trek je kleren uit, Chet. Kleed je uit, ik durf wedden dat jij ook een prachtig lichaam hebt...

De jonge matroos knikte en begon prompt zijn uniform uit te doen. Ik werd niet ontgoocheld,

want hij had een sterk mannelijk lijf en een opvallend grote lul, die kompleet stijf stond. Ik kreunde blij, toen Chet op het bed kwam zitten en naar me toekroop. Mijn hand greep naar zijn pik en begon er ritmisch aan te pompen, zodat de homp vlees nóg stijver leek te worden.

— Ruk 'm af, schatje, ruk 'm af ! hijgde Chet. Jezus, wat lekker !

Zijn opwinding maakte me dolblij. Af en toe rukte ik extra-hard, en dan hoorde ik hem elke keer opnieuw scherp naar adem snakken. Dan raakten mijn warme vingertjes zijn zak. Ik voelde hoe zijn ballen trilden en schokten en toen ik er zachtjes in kneep, reageerde Chet met wilde wellust. Ik verdeelde mijn aandacht nu tussen zijn pik en ballen, tot ik zijn schacht tenslotte helemaal losliet en mijn vuistje rond zijn zak sloot. Het volgende

ogenblik gleed mijn tong over Chets eikel, want ik had opeens vreselijk veel zin om de jongen zo vlug mogelijk te doen spuiten. Ik wou zijn dikke witte piksaus proeven, opslurpen, tot de laatste druppel verslinden. Mijn vingers knepen harder in zijn ballen en mijn hoofd pompte op en neer, terwijl mijn tong geil over zijn vleesworst gleed. Een tijdje later, begon de snaak over heel zijn lijf te daveren. De zweetdruppels parelden op zijn wangen. Hij zag eruit alsof hij letterlijk elk ogenblik kon springen ! Terwijl zijn kont driftig op en neer wipte, begon hij zich op te richten, tot hij op de knieën voor me zat. Hij was nu het initiatief aan het overnemen en bewees dat door zijn lul brutaal in mijn gulzige mond te rammen.

Ik spande mijn lippen rond zijn woeste schacht, die dieper en dieper in mijn keel probeerde te dringen. Het was net écht neuken, met mijn mond inplaats van mijn kut. Ik lag op de rug, hijgend en snikkend, terwijl de jonge zeeman — zijn schuchterheid was als bij toverslag verzwonden — mijn mond met zijn vette worst verkrachtte. Hij ramde zijn dikke eikel recht in mijn slokdarm, keer op keer, telkens opnieuw. Omdat hij wist dat hij zijn spuitkoncert niet lang meer kon uitstellen, wou hij zo ruw en brutaal mogelijk genieten van de enkele ogenblikken die hem nog restten. Ik wist natuurlijk ook, dat ik weldra de hete stroop te drinken zou krijgen. Zijn vingers knepen hard in mijn blote billen, tot hij opeens gekweld zuchtte... Zijn heupen schokten ritmisch. Het waren zijn laatste stoten, want toen spatte het witte slijm in machtige stralen uit zijn neuker, recht in mijn mond en keel. Toen hij zijn klimaks achter de rug had en van me afkroop, voelde ik me duizelig van passie.

Ik wist intussen dat ik een vondst had gedaan ! Hij lag nu op het bed uitgestrekt, terwijl ik hem bewonderend bekeek. Na een poosje ging hij overeind zitten en begon hij met zijn pik te spelen, om die weer even stijf te maken als voor zijn orgasme.

— Ik hoef maar naar jou te kijken om bloedgeil te raken, zuchtte hij. Ik heb zó weer een stijve.

— Ik kijk graag naar jou, fluisterde ik. Het maakt me ontzettend hitsig ! Je mag mij helemààl bezitten, lieverd, je mag alles met mij doen !

Hij had zijn pik losgelaten en greep nu naar mijn ronde billen, die prompt begonnen te draaien en te schroeven. Toen boog de jonge matroos het hoofd en begon mijn witte kont te likken. Zijn tong kroop dichter en dichter bij mijn nauwe anus en probeerde mijn sluitspier open te maken. Dat lukte... Mijn bips danste uitgelaten over het bed heen. Intussen bleef Chet erin knijpen, terwijl zijn stomende tong mijn aars verkende. Het was ge-

noeg om me weer te doen sidderen van geilheid.

— Wat een geweldige gatlikker ! kreunde ik. Je tong schroeit mij ! Ja, ja, in mijn reet, in mijn kont ! Lik me !

Zijn pompende likker drong diep tussen mijn billen door en maakte me van top tot teen aan het beven. Dan trok hij ze opeens weg en verving ze door drie dikke vingers...

Ik verstijfde abrupt.

— Hoooo, je vingert mijn gat ! krijste ik. Ja, ja... Jezus, je doet me pijn ! Auw, het doet écht pijn, schatje... ik verdraag het niet !

— Ik wil je poeper alleen maar soepel maken, legde hij uit. Je bent zo nauw ! Het is een mirakel, een ervaren grietje met zo'n nauwe anus !

— Dat komt omdat mijn anus maagdelijk is, hijgde ik. Mijn exvriend wou me daar wel neuken, maar dat was het enige dat hij niet mocht.

— Jammer voor hem, vond Chet. Hij moet er vreselijk naar gegeild hebben, want jij hebt een zalige sexkont ! Nou, beter laat dan nooit, hé ?

De kontbeurt...

— Het is nergens voor nodig, schatje, fluisterde ik. Je vinger is genoeg. Je mag mijn poesje naaien, maar trek die vinger uit mijn gat. Het doet heus pijn.

— Rustig, rustig, het komt allemaal voor mekaar, beloofde Chet, en tot mijn opluchting trok hij zijn vinger uit mijn aars.

— Oef !

— Maar het is nog niet voorbij ! grinnikte hij, terwijl hij me weer in de billen begon te knijpen. Ga op handen en knieën zitten ! Zo wil ik je neuken !

Ik knikte gretig en gehoorzaamde snel. Toen ik in de gewenste houding zat, opende ik mijn benen wat, zodat hij zowel mijn kut als mijn aars duidelijk kon zien.

— Prima ! hijgde de jonge matroos. En nu, schatje, nu krijg jij een harde beurt van me !

Ik draaide met mijn billen en lachte verleidelijk, klaar om zijn eerste hete, harde stoot in mijn kut te ontvangen. Maar tot mijn enorme verrassing duwde hij zijn lul helemaal niet in mijn natte scheur.

Wel in mijn droge, nauwe anus !

— Neee ! krijste ik. Je vergist je ! Je zit in mijn gat ! In mijn kut moet je wezen, schatje... aaaauw ! Trek hem eruit ! Naai mijn poesje !

— Nee, ik wil je kont hebben, gromde hij. Ik wil jouw hete, donkere gaatje neuken !

— Nee ! Asjeblief, doe het niet !

— Je hebt een lekkere reet ! gromde Chet opgezweept. Draai er maar mee, schattebout... je went er wel aan. Het doet al minder pijn, juist ?

— Ik kan het niet... het doet teveel pijn ! gilde ik. Je mag alles met mij doen wat je maar wilt, maar neuk mij niet in mijn arme gat !

— Het begint pas, lachte Chet. Wat een nauwe reet heb jij ! En wat is het daarbinnen heet !

— Maar wat bezielt je toch ? snotterde ik. Daarstraks was je nog zo verlegen !

— Ach, zo ben ik nu eenmaal, grinnikte hij. Tot op zekere hoogte ben ik inderdaad verlegen, maar als ik mij laat gaan, dan houdt niemand mij nog tegen !

— Stop ! Je doet mij écht pijn ! Stop dan toch, asjeblief, stop !

— Je zal er vlug aan wennen, voorspelde de matroos. Je zal er zelfs van houden. Een zinnelijke vrouw als jij, die moet genieten van een pik in haar reet.

— Stop ! Stop ! Stop !

Maar hij stopte niet, hoe vertwijfeld ik ook smeekte. Hij werd zelfs nog stukken brutaler en ramde zijn stomende neuker keer op keer in mijn anus, zo hard dat zijn ballen kletsend tegen mijn kut aankwakten.

— Ongelooflijk nauw ! jankte hij. Jezus, ik kan er niet genoeg van krijgen ! Lekker... ik kan me niet meer inhouden ! Ik moet spuiten !

Terwijl hij opnieuw toestootte —

weer een stap dichter bij het orgasme — verkocht hij een klap op mijn wippende billen. En weer plofte hij de stomende staak in mijn darmen, dieper en dieper, genietend van de duizelingwekkende golven van genot die zijn lichaam overspoelden.

— Hooo, nog even, heel even ! gromde hij. Draai met die kont, schatje ! Wat 'n lekkere beurt !

En eigenaardig genoeg, was zijn voorspelling aan het uitkomen. Opeens voelde ik immers heet genot inplaats van hete pijn. Het voelde lang niet slecht aan, ook al werd mijn tere anus brutaal verkracht en gekweld door een veel te grote lul.

— Ho, bijna, bijna ! gilde Chet het nu uit. Ik moet schieten, schatje, spuiten moet ik doen ! Ram die kont naar mij toe, dan kan ik nóg dieper in je lekkere aars !

Hij sloeg me weer op de ronde billen, tot die vuurrood gloeiden. De pijn kon me niets meer schelen. Mijn tranen waren verdwenen, en ik zwaaide wulps met mijn heupen en mokerde mijn billen naar zijn lenden toe.

— Ja, ja, ja, snikte Chet. Wat 'n lekkere kont ! Dit is pas naaien, liefje ! Geweldig ! Hooo, wat 'n beurt, wat 'n prachtige beurt ! Jaaa !

Dan spoten de stralen zaad in mijn reet. Een krachtige vloed van dik, druiperig sperma bespatte mijn darmen en deed me krijsen van het geluk. Opeens kwam ik dubbel zo hard klaar als wanneer ik in de kut werd genaaid, spartelend op Chets spietsende worst.

Nadat hij zijn verslappende lul eindelijk uit mijn anus had getrokken, nam hij me teder in de armen.

Hij glimlachte lief naar me.

— Je was woedend toen ik hem in jouw kont wrong, hé ? vroeg hij.

— In het begin, ja. Maar toen gebeurde er iets vreemds...

— Dat had ik toch voorspeld ? Toen ik zag hoe geil jij was, toen wist ik onmiddellijk dat kontnaaien je zou bevallen. Je moest gewoon eventjes overtuigd worden...

*
**

Nou, en of die kontneuker gelijk had ! Sedertdien ben ik er gewoon als dol op om me in de darmen te laten naaien. Zelfs zodanig, dat ik mijn kut ietwat verwaarloos !

Maar weet u, dat laatste maakt gewoon geen verdomde barst voor me uit... Voor mij telt er nog slechts één ding : kont, kont en nog eens reet !

Ziezo, dat was mijn getuigenis... Ik hoop dat ze de lezers en de lezeressen in de smaak zal vallen, maar uiteindelijk is dat hùn zaak.

Mij bevalt het allemaal prima !

VASTENAVOND AAN BOORD

Het bal was levendiger geworden. Net toen ze weer met Bruce wou gaan dansen, kwam een page hem voor de goeverneur ophalen. Bruce bracht Kitty naar een stoel waarop ze bijna neerviel. Toen ze neerzat, blafte een stem haar tegen : "Hier ben je dan eindelijk, liefje ! Heb je ooit een mooier bal beleefd ?"

Ida Jeremy liet zich gul lachend naast Kitty neervallen. Haar juwelen dansten op en neer en haar hangwangen trilden, maar toch behield de bedaagde dame een distinktie die haar niet kon ontzegd worden. Ze was totaal argeloos en weerloos.

"Hei, mevrouw Jeremy. Oh, wat doen mijn voeten me pijn !

Ida giechelde goedhartig. "Je zou oude schoenen moeten dragen. Nieuwe deugen niet voor een bal !"

Ze boog zich naar Kitty toe en fluisterde haar in het oor : "En je moet ze zo goedkoop mogelijk nemen. Dure schoenen knijpen altijd !"

Kitty lachte. Ze hield wel van mevrouw Jeremy, hoe manziek die ook was. Nou, wat was daar fout aan ? Mevrouw Jeremy's jonge cavalier kwam naar hen. "Ha, daar ben je, Charles. Ik vroeg me al af waar je kon uithangen. Je hebt me in de steek gelaten, ondeugende jongen !"

Ze stak haar arm door deze van de jongeman en ze liepen terug naar de dansvloer. Kitty bleef zitten, stil, ontspannen en tevreden. Haar voeten begonnen weer aan te voelen als normale voeten. Lachende paartjes dansten voorbij. Nu en dan kon ze brokstukken van gesprekken opvangen. Achter haar stond een hoge, tropische palmboom die haar aan het gezicht onttrok.

Twee mannen wandelden haar voorbij en hadden het over zaken.

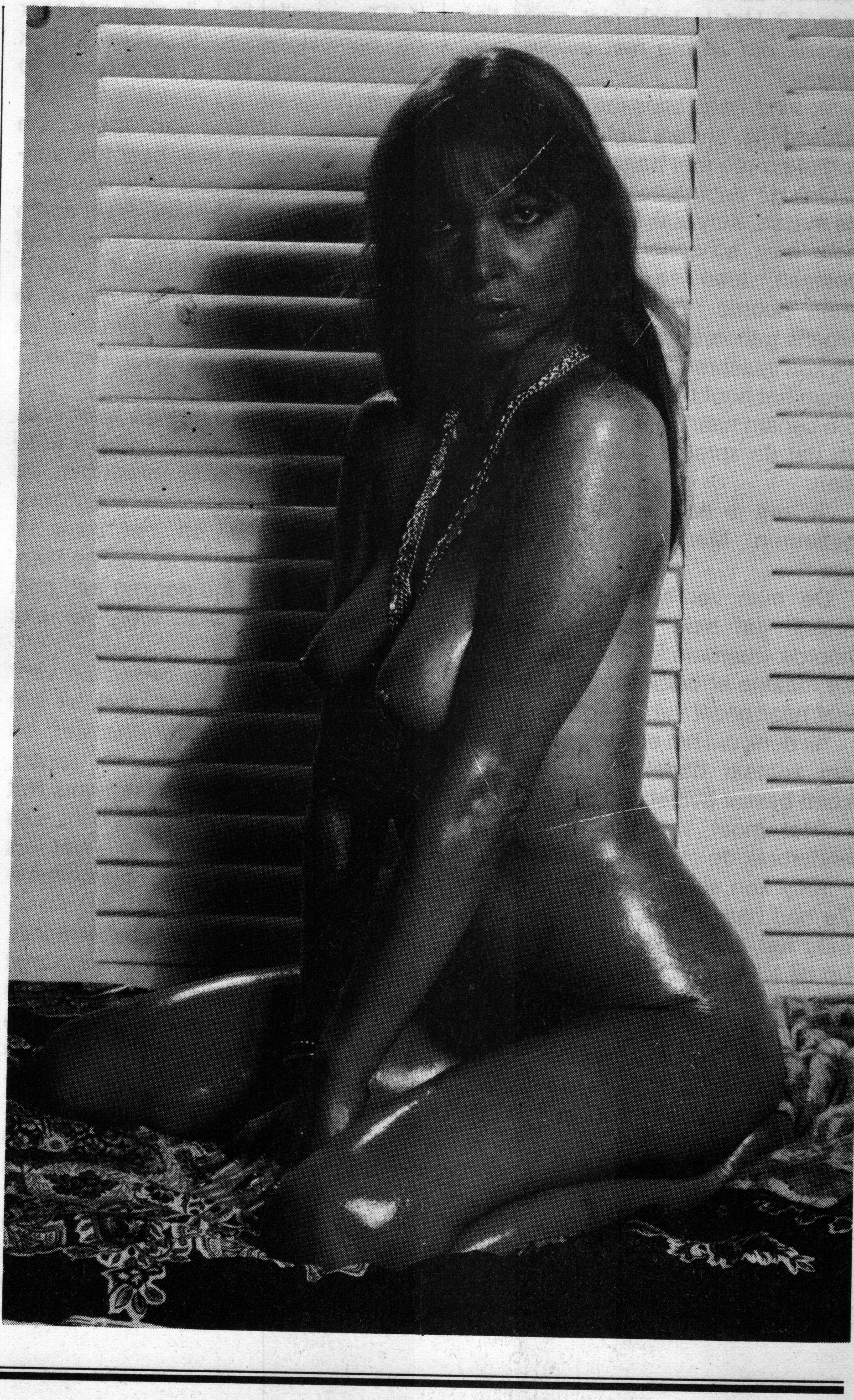

Amerikanen ! "De vloed van toeristen is overweldigend. Over vijf jaar kan het hier even druk worden als in Florida, zeg ik maar."

Verder hoorde ze niets meer. Ze werden opgevolgd door twee donkerhuidige meisjes in witte jurken die babbelden over een fuif die een van hen laatst had bijgewoond.

"Maar, Clarissa, ik nodig haar nooit op mijn fuiven uit, wat kan het me dan schelen dat ze me niet op de hare vraagt ? Het is toch niet meer dan redelijk dat ze me met gelijke munt betaalt !"

"Ik vind haar boosaardig. Gewoon boosaardig, anders niet."

"Ik hou me met haar niet op..."

Ook de debutantes verzwonden in de massa. Kitty stak haar voeten weer naar haar schoenen uit en wou net opstaan, toen ze een vertrouwde stem hoorde. Een stem die ze al ergens gehoord had, maar niet dadelijk kon thuisbrengen. Ze draaide langzaam het hoofd om, maar de palmboom benam haar het uitzicht. Toch wist ze dat de spreker ook haar niet kon zien.

"Ik zeg je dat het vanavond moet gebeuren. Morgen zal het te laat zijn !"

De man zei het met klem. Een meisje gaf hem antwoord en Kitty hoorde weerbarstigheid in haar stem. Ze maakte er bezwaar tegen te doen wat haar gezel van haar vroeg.

"Ik denk dat het een te groot risiko is om zomaar dadelijk te nemen. Er komt beslist heibel, als ze..."

"Het moet vanavond gebeuren !" onderbrak de mannestem autoritair.

Kitty kon verder niets meer horen. Ze had haar schoenen aan en sloop naar het damestoilet om haar make-up bij te werken. Toen ze voorbij de balzaal liep, zag ze de cavalier van Ida Jeremy dansen met een jong meisje. Weer kreeg ze een rilling van afkeer toen ze de jongeman zag. Ze had geen enkele reden om een hekel te hebben aan de kerel.

Ze liep door een gewelfde vestibule en kwam terecht in een lobby met een dik vloerkleed en aan de wanden spiegels die haar ettelijke keren weerkaatsten. Ze keek zichzelf aan met echt narcistische genoegen. Haar ogen schitterden en schoten vonken. Haar gezicht was grandioos levendig en gloeide van jeugd en opwinding. Oh, konden Lizzie en André en Didi haar nu maar zien !

Ze paradeerde en gestikuleerde voor de talrijke spiegels. Een stem achter haar deed haar verrast opkijken. De genster van interesse die ze in zijn ogen had gespeurd, was opgelaaid nu hij voor het oog van het publiek verborgen was.

"Oh, excellentie... ik ging net naar de damestoiletten. Ik vrees dat ik verdwaald ben. Het is hier allemaal zo groot..."

Kitty was lichtjes van streek. De goeverneur kwam naar haar toe, zonder een blik van haar af te wenden. Kitty voelde dat ze beefde. Haar adem stokte. Ze wachtte op wat ze wist dat komen zou.

"Het verheugt me van dienst te kunnen zijn aan zo'n verrukkelijke dame die... zullen we maar zeggen... in nood verkeert ?"

Kitty's lach gorgelde uit haar keel. Hij was nu weer op een andere wijze interessant voor haar geworden. De gouverneur stak zijn hand onder haar kin en tilde haar op, net zoals hij daarstraks bij zijn vrouw had gedaan. Hij zei : "U doet me denken aan mijn vrouw zoals ze was toen we pas getrouwd waren."

Eer Kitty hem kon bedanken voor zijn galant kompliment, had hij zijn armen rond haar taille geslagen en zijn — zo goedhartige — lippen, drukten zich woest op haar mond. Het was een zoen zonder hartstocht. Zijn vrouw zou gezegd hebben : "Net iets voor Edward, die nooit in verlegenheid wil raken."

Het effekt op Kitty was bliksemsnel. Ze perste zich tegen hem aan, met hongerige lippen die het vuur uit hem wilden puren en hem dan hulpeloos en leeg aan haar voeten te laten liggen. Haar handen maakten vreemde gebaren zonder hem aan te raken. Edward voeld passie in zich opwellen en het was als een nieuwe lading in een leeggelopen batterij.

Met zijn lippen nog altijd op de hare en zijn armen rond haar taille, trok hij haar achter een damasten overgordijn bij de deur waardoor ze binnengekomen was. Hij zoog aan haar mond om van haar zoetheid te genieten en voelde de rusteloze passie in het lichaam van Kitty aan.

Kitty voelde haar knieën knikken. Ze klampten zich hartstochtelijker aan hem vast. Edward trok zijn lippen van haar mond weg en legde haar neer op het dikke, zachte vloerkleed.

Kitty drukte haar gezicht in zijn onberispelijke kleding. Ze voelde zijn harde spieren tegen haar wangen bewegen. Haar mond ging open om zijn kloppende phallus op te slokken. Er dreven wolken voorbij haar ogen en de aarde tolde om haar heen. Van ergens klonken geluiden. Het was als een stem die van verre keer op keer haar naam riep. Maar het was niet haar naam die werd uitgesproken. Het was iets anders wat Edward zegde.

"Wat zalig ! Wat verrukkelijk !"

Dat was het ! Er zei iemand *Verrukkelijk* ! maar alleen zij en Edward waren in de kamer, en ze zweefden samen door wolken. Ze voelde haar spieren zich spannen van een extase die opeens beiden overviel.

De wereld hield langzaam op met tollen. Ze was in het damestoilet en zag haar gezicht in de spiegel. Het was betrokken maar haar ogen gloeiden met een nieuw vuur. Haar hoofd zweefde nog altijd elders... bij hem.

Bruce was bij de gouverneur geroepen. Zijn excellentie stond bij het raam en staarde naar de prachtig aangelegde tuinen van het gouvernementspaleis. Bij het binnentreden van Bruce draaide hij zich om en begroette hem hartelijk. Bruce keek hem doordringend aan. Een flink gekonserveerd man van vijftig met grijzende slapen. "U hebt me ontboden, excellentie ?"

"Ja. Wilt u niet gaan zitten, mijnheer Congreve ?"

Een nonchalante hand gebaarde naar een stoel bij de werktafel. De goeverneur nam plaats achter zijn massieve, antieke schrijftafel. Hij had die meegezeuld naar al zijn posten over de hele wereld.

Hij nam een map papieren ter hand en doorbladerde ze vluchtig. "U bent Bruce Congreve, geheimagent van de Amerikaanse Dienst van de Schatkist.

U bent dertig, vrijgezel en geboren op een van deze eilanden waar uw Amerikaanse moeder uw Engelse vader leerde kennen en met hem trouwde. U hebt hier een tijdlang gewoond. U bent belast met een onderzoek naar de smokkel van parels tussen het eiland en de Verenigde Staten die elk jaar een groot verlies aan inkomsten berokkent. Is dat korrekt ?"

Hij zweeg en keek Bruce bedaard aan. Bruce deed zijn best om zijn verbazing niet te laten blijken.

"Ik merk dat we niet de enigen zijn die over een uitstekende Inlichtingendienst beschikken, sir," zei hij.

"Inderdaad. Ik heb u ontboden om te praten over een dringende aangelegenheid die ons beiden aanbelangt. U weet waarschijnlijk dat gister bij het eiland St. Margareta een parelvisser vermoord werd."

Bruce knikte. "Ik heb het zien gebeuren. Ik was daar maar ze hebben de vlucht genomen eer ik hen kon bereiken en de moordenaar kon grijpen, of zelfs maar zijn gezicht kon zien."

De gouverneur keek hem verbaasd aan : "Is dat werkelijk waar ?"

Bruce vertelde hem dat hij met Kitty was gaan diepzeeduiken in de nabijheid van het eiland en de moord had zien gebeuren. Hij was al weken op zoek naar de smokkelaars.

"Ze hadden echter Kitty — juffrouw Wardell — gekidnapt en ik moest mijn opzoekingen onderbreken om haar terug te vinden."

"Uiteraard. Nou, het is absoluut noodzakelijk dat de moordenaar van die man zonder verwijl gearresteerd wordt en gestraft, zoniet vloeien er ernstige internationale konflikten uit voort."

Bruce staarde de man onvervaard aan.

"Ik zou hierbij uw hulp willen inroepen," zei de gouverneur. "Ik beschik wel over mannen die de zaak in handen hebben en we kennen elke beweging van de kerels. Het zal echter tijd vergen en uw schip vertrekt binnen minder dan vierentwintig uur, zodat het erg dringend wordt."

Hij duwde op een belknop. Een zijdeur ging open en de rijzige Indiër, Rajhput, kwam naar binnen. Hij bracht de Hindoegroet voor de goeverneur en maakte een buiging voor Bruce. Bruce herkende hem van zijn bezoek bij de voedoe priesteres, Alluvia, ginds in de Fyzerbad-wijk waar er een dichte Hindou-bevolking woonde.

"Kent u mijn agent Sidat Singh, mijnheer Congreve ?"

De Indiër maakte weer een buiging. Bruce verbloemde zijn verbazing. "We hebben elkaar al ontmoet onder eerder ongewone omstandigheden," zei hij.

De Indiër glimlachte.

"Ik zou het gewenst achten dat jullie bij dit geval samenwerkten, omdat er zo weinig tijd overblijft."

Hij keek hen aan en wachtte op hun instemming. "Jullie kunnen, desgewenst samen alle biezonderheden bepraten. Ik ben nu al veel te lang weggebleven van mijn genodigden. Als jullie me willen ekskuseren ga ik weer naar hen toe. Ik reken op jullie beiden."

Bruce keek de Indiër aan die glimlachte toen de goeverneur de kamer verliet. Zo had hij dan al die tijd gedacht dat hij alleen het geval in handen had en hij was voortdurend door een waakhond geschaduwd geworden, dacht Bruce. De heldere ogen van de Indiër kruisten weer zijn blik en beiden glimlachten.

Kitty Wardell kon zich niet herinneren dat ze zich ooit beter had geamuseerd op een bal. Ze was onbeheerst gelukkig en heerlijk moe toen het tijd was geworden om huistoe te gaan. Terwijl ze aan de arm van Bruce door de met bloemen omzoomde muur van het goevernementspaleis wandelde, werden ze door iemand aangeroepen : "Heidaar ! Ik geef jullie wel een lift naar het hotel als jullie direkt daarheen gaan !"

Het was mevrouw Jeremy die hun haar gezelschap letterlijk opdrong, zoals ze daar met haar heel volume buiten het portier van haar taxi hing. Kitty en Bruce repten zich om in de taxi te stappen. Kitty en mevrouw Jeremy zaten tegenover de twee mannen. De juwelen van de dame schitterden in het vage licht van de taxi.

"Wat 'n grandioos feest ! Ik ben er blij om dat we aan land zijn gegaan voor de vastenavond, mijnheer Congreve. Ik dank u hartelijk omdat u voor ons kamers hebt gereserveerd, ons een uitnodiging voor het bal van de gouverneur hebt bezorgd en wat weet ik méér. U hebt zich een galante ridder betoond. U en mijn schattebout hier !"

Een met juwelen overladen hand streelde de knokige knie tegenover zich en haar wangen gloeiden, terwijl ze verliefd koerde. De jongeman uitte geen woord. De rit naar het hotel nam niet veel tijd in beslag. Bruce begeleidde Kitty naar de lift en zij en Ida Jeremy begaven zich naar hun suites, die naast elkaar op dezelfde etage lagen.

Toen ze haar deur opentrok, zag Kitty de cavalier van mevrouw Jeremy in de lift verdwijnen. Kitty trok haar nachthemd aan, kroop in bed en was bijna dadelijk in een diepe slaap gedompeld. Haar laatste gedachte ging naar die arme Lizzie uit. Indien ze hier was geweest, had ze haar kunnen vertellen van de denderende dingen die haar overkomen waren.

Kitty was diep ingedommeld toen ze gewekt werd door een gerucht in de kamer. Ze opende de ogen en zag een vage gedaante in het donker over haar kaptafel gebogen staan. Ze keek gespannen toe. De straal van een toortslamp zigzagde zoekend door de kamer. De gedaante bewoog zich. Kitty slaakte een gil.

De toortslamp werd ijlings gedoofd. De man rende naar de deur toen Kitty nogmaals een paar kreten slaakte. Ze hoorde iemand anders op de etage gillen. Ze maakte zichzelf wijs dat zij het niet kon zijn die nu zo gilde en was nog duizelig van de slaap.

Ze gilde niet meer en luisterde. Het gillen kwam uit de kamer van Ida Jeremy. Kitty liet zich uit haar bed glijden, trok haar ochtendjapon aan en knikte een lamp aan. De indringer was verdwenen. Ze trok haar deur open op het zelfde moment dat iemand bij haar aanklopte. Het was de nachtbediende van het hotel.

"We hebben iemand horen gillen. Is hier iets aan de hand, mevrouw ?"

"Er is iemand — ik geloof dat het een man was — in mijn kamer geweest. Hij doorzocht mijn spullen

op de kaptafel."

Kitty luisterde. Het gillen was nog heftiger en tot echt jammeren geworden.

"Wie gilt daar zo ?" vroeg ze.

"De dame van hiernaast, mevrouw. Haar juwelen werden gestolen. Vermist u ook iets ?"

Kitty duwde de bediende opzij en rende naar de kamer van mevrouw Jeremy. Ida stond in het midden van de kamer in haar ochtendjapon. Haar koeieogen staarden zonder iets te zien. Ze sloeg een deerniswekkend figuur. Kitty probeerde haar tot bedaren te brengen. "Kom, Ida, maak je geen zorgen. Die krijg je wel terug, en zoniet ben je toch tegen diefstal verzekerd, niet ?"

Ida hield op met gillen en keek Kitty verslagen aan. Het was alsof haar ogen uit hun brandpunt stonden. Tenslotte schudde ze zielig het hoofd.

"Nee, ik heb de vervaldag van de premie laten voorbijgaan. Mijn juwelen zijn niet meer door verzekering gedekt."

Ze wrong zich wanhopig de handen. "Wat moet ik nu beginnen ? Mijn juwelen ! Een fortuin in edelstenen ! Al mijn juwelen !"

Ze leek ontroostbaar. Een dokter die in het hotel werd ontboden diende haar een slaapmiddel toe. Ze zat neergezakt in een stoel in de peignoir die Kitty haar had aangetrokken en staarde vertwijfeld voor zich uit. Het was het beeld van een gemartelde vrouw die totaal kapot was door het verlies van haar fabelachtig fortuin.

Kitty had Bruce over de telefoon kunnen bereiken. Hij kwam van een lager gelegen etage. Toen ze hem van de diefstal had verteld, was zijn aandacht dadelijk opgewekt. Kitty had alles zorgvuldig nagekeken en kon niets vinden wat zou verdwenen zijn.

"Nou, hij is hier toch gekomen met een vooropgesteld doel. Daaraan hoef je niet te twijfelen," drong Bruce aan.

Hij begon op zijn beurt een nauwkeurig onderzoek van de kaptafel. Toen hij zich, teleurgesteld weer omdraaide vielen zijn ogen op het teakhouten koffertje. Impulsief nam hij het op en onderzocht het nauwkeurig. Er was aan de bodem geprutst. Hij haalde die eruit met een pennemes... en kneep de lippen op elkaar.

Daar, voor zijn ogen, lag de grootste verzameling prachtige parels die hij ooit gezien had. Hij legde de bodem terug op zijn plaats en liet het koffertje zoals het was. Toen Kitty weerkwam uit de suite van mevrouw Jeremy zei hij haar dat ze zich geen zorgen hoefde te maken, omdat er bij haar niets gestolen was. "Je hebt hem waarschijnlijk op de vlucht gedreven eer hij iets kon wegnemen zoals hij van plan was geweest," verzekerde hij haar. Kitty dacht meteen aan de ongelukkige mevrouw Jeremy dan aan die ongewenste nachtelijke bezoeker.

"Ze zit helemaal in de put ! Het is ook zo... vreselijk. Ik had nooit gedacht dat die juwelen zoveel voor haar konden betekenen."

"Het kan haar morele kracht uitmaken zoveel juwelen te bezitten," gaf Bruce ten antwoord. "Ik denk dat we maar beter eens met haar gaan praten."

Ze begaven zich naar de suite van Ida Jeremy.

"Het maakt me ongelukkig haar zo te zien, maar ik wil haar helpen," zei Kitty toen ze de kamer binnenkwamen. Mevrouw Jeremy zat in een armstoel en was nog altijd even terneergeslagen en moedeloos. Bruce ging tot bij haar. Hij probeerde de dame op te monteren met een geintje, maar hij vond geen reaktie. Tranen rolden overvloedig over de wangen van de vrouw.

"Kunt u me vertellen of er iets ongewoons gebeurd is nadat u bent thuisgekomen van het bal ?" vroeg Bruce haar. "Ik wil u helpen zoveel ik kan."

Mevrouw Jeremy schudde het hoofd.

"Hebt u iets vreemd gehoord... ongewone opmerkingen... of geruchten of zoiets ?"

Weer schudde de ongelukkige vrouw het hoofd.

"Is uw dienstmeisje om een of andere reden nog in uw suite geweest ?"

Dit keer staarden haar ogen hem aan en bleven op hem gericht. Bruce kon merken dat haar benevelde geest weer helder werd.

"Vanavond niet. Maar, nu ik eraan denk, is er gisteravond iets ongewoons voorgevallen. Het dienstmeisje is erg laat nog hier geweest. Ze zei dat ze net voorbij kwam om te zien of ik nog iets nodig had."

"Zo ?"

"Nou, ik vond het ongewoon omdat ze al van 's ochtends vroeg in het gareel was geweest en ik heb me afgevraagd wat ze dan de hele dag had uitgevoerd."

"Vanavond is ze hier niet geweest ?"

"Nee, ik heb niemand meer gezien, sinds ik Toetsie naar de lift had gebracht."

"Toetsie ?"

"Charles, u hebt hem op het bal ontmoet."

"Oh ja ! Nog één vraagje, mevrouw Jeremy. Waar lagen uw juwelen toen uw dienstmeisje gisteravond bij u kwam ?"

"Nou, op de kaptafel waar ik ze gewoonlijk leg telkens als ik ze afleg en ik had ze nog niet in het juwelenkastje geborgen."

Kitty en Bruce lieten mevrouw Jeremy in een betere stemming achter. Toen ze weer in Kitty's kamer waren, vertelde ze aan Bruce dat ze een brokstuk van gesprek had opgevangen, terwijl ze in het atrium van het goevernementspaleis vertoefde.

"Kun jij je niet meer herinneren wiens stem het was ?"

"Nee, en toch ben ik er zeker van dat ik die stem al ergens gehoord had... Kon ik me maar herinneren waar !"

Bruce liet haar alleen en begaf zich naar de hoteldirekteur om met hem over het dienstmeisje en haar lange diensturen te praten. Hij had aan Kitty opgedragen weer naar bed te gaan. Kitty kon de slaap niet meer vinden. Voorlopig dacht ze helemaal niet aan de tribulaties van Ida Jeremy.

Ze had gewild dat Bruce niet zo zakelijk was geweest en een beetje meer aandacht aan haar had besteed. Zelfs de gouverneur was getroffen geweest door haar schoonheid, maar Bruce had helemaal geen attenties voor haar. Haar ritje morgenochtend met Malcolm zou weer eens wat

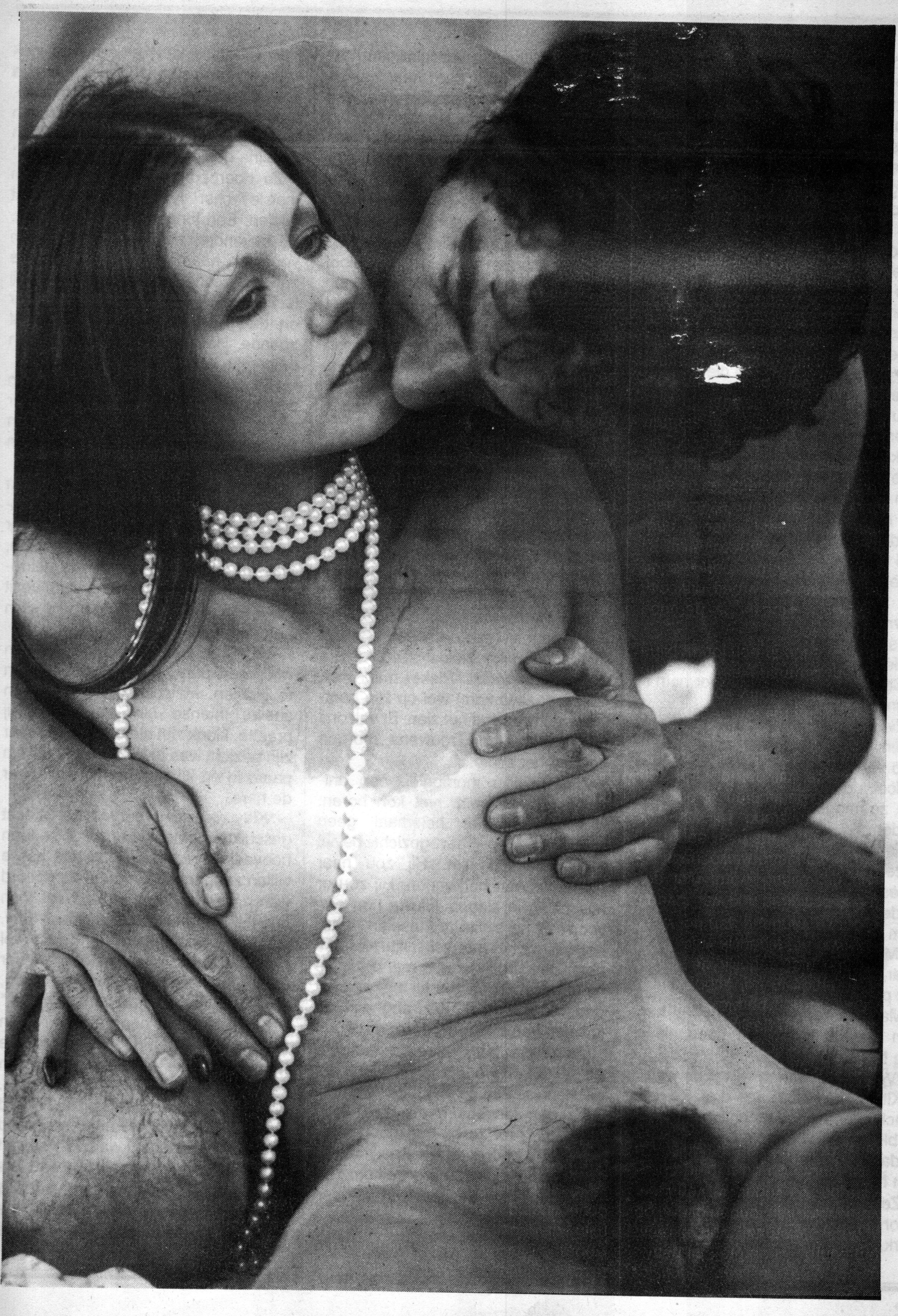

biezonders worden. Ze zag het ijdele ervan in haar jeugd te verdromen.

Kitty was gekleed in een wit rijkostuum met een zijden bloeze en stond te wachten op Malcolm die haar zou komen afhalen met de paarden. Haar roodgouden haren glommen als gloednieuwe munt. Malcolm vertelde haar dat ze eruit zag als een Godin van de Inca's.

De verdwijning van mevrouw Jeremy's juwelen verveelde Malcolm, maar voor Kitty bleef hij even voorkomend. Met de onmiskenbare voorzienigheid van een vrouw merkte Kitty bij hem echter dingen op die die ochtend anders waren dan gewoonlijk. Een zenuw in zijn hals klopte onrustig en nu en dan verscheen er in zijn mondhoek een zenuwtrek.

Ze voelde aan dat er iets was wat hem dwars zat. Ze bleef zich afvragen wat het kon zijn, terwijl ze langs de zandpaden draafden. Malcolm voelde zich niet in zijn sas omdat iemand, buiten zijn weten, radikaal zijn plannen had doorkruist. De juwelen van mevrouw Jeremy werden onder zijn neus weggehaald — eer hij kans had gezien ze zelf te verdonkeremanen — of Candy toe te laten het voor hem te doen.

Evenmin als hij, kon Candy wijs raken uit de verbijsterende samenloop van omstandigheden. Nu moest Malcolm de dief kunnen identificeren en, zo mogelijk, de juwelen terugvinden.

Terwijl ze verder reden woelden deze gedachten door zijn geest. Hij moest de ontbrekende schakel vinden in de keten van de feiten. Kitty riep hem weer terug tot de realiteit.

"Malcolm, waarom rijden we niet naar het platteland inplaats van door het park te toeren ?"

Malcolm vermande zich. "Dat kunnen we net evengoed doen, lieveling !"

"Vooruit dan maar, wijs jij de weg !"

Kitty zette het op een draf. Ze reed prachtig en hij had moeite om haar bij te blijven en voorlopig moest hij alle gedachten aan de Jeremy-juwelen uit zijn hoofd zetten.

Ze hadden bijna de smeedijzeren poort bereikt aan de uitrit van het park, toen ze op een groep ruiters stootten. Kitty was Malcolm een heel eind voorop. Hij zag haar intens staren naar een jong paartje dat een druk gesprek voerde. De twee konden haar niet zien, omdat ze achter een groep lage bomen stond.

Ze zag erg bleek en staarde naar de ruggen van het wegrijdend paar toen hij haar had ingehaald.

"Wat is er aan de hand ?" vroeg hij.

Kitty schudde het hoofd. "Ik geloof dat het helemaal niets te betekenen heeft, Mal, maar... die man die net met dat meisje is weggereden komt me bekend voor. Ik ben er zeker van dat ik zijn stem al gehoord heb. Hij was op het bal van gisteravond met mevrouw Jeremy. Het was dezelfde stem. Wat vreemd !"

Ze herhaalde voor Malcolm het brokstuk van gesprek dat ze had afgeluisterd terwijl ze achter een palmboom stond. Malcolm bewaarde even het stilzwijgen terwijl hij die inlichting verwerkte. Dan deed hij haar teken hem te volgen, gaf zijn paard de sporen en zette een fikse galop in.

Ze kwamen op de hoogte van het jonge paartje toen deze een kruising hadden bereikt. Malcolm hoorde de man nog zeggen : "Pieker maar niet, lieveling, alles komt wel op zijn pootjes terecht. Je zult het zien. Er valt ons niks te verwijten. Trouwens, morgen vertrekt het schip..."

Zijn gezellin mompelde een antwoord dat Malcolm niet kon horen. Het meisje was helemaal geen schoonheid en haar gezicht beviel hem helemaal niet. Hij zou haar overal kunnen herkennen. Hij zou er misschien in slagen Alluvia nog een voorraad parels te ontfutselen, maar het was weinig waarschijnlijk. Het was beter de kans te wagen met deze die hij al bezat. Toch zou hij iets moeten ondernemen met het oog op de juwelen van mevrouw Jeremy.

Ze hadden langer dan één uur door de velden en woudreserven gereden, alvorens ze aan de plantage kwamen. Ze reden langsheen de lage, witte afrastering tot ze bij een poort stonden. Kitty had dorst en was moe en een koele dronk zou erg welkom zijn. Ze reden door de poort en volgden een zandpad.

Het pad leek wel eindeloos lang. Het woonhuis van de plantage leek verloren aan de horizon. Het was een koffieplantage en de glimmende, groene blaren van de struiken staken prachtig af tegen de rode bessen en de bijna gerijpte gele.

Ze hoorden in hun nabijheid een meisje lachen. Kitty had hen het eerst gezien. Een jonge man en zijn liefje. Ze bevonden zich een paar passen vóór hen naast het pad. Het meisje zat op de schoot van de jongen en hij lachte hartelijk terwijl hij haar nu hier en dan weer daar op haar gezicht zoende. Haar armen lagen rond zijn hals.

Als heidense minnenden genoten ze volop van hun nooddruft naar elkaar. De man stroopte de rok van het meisje op en zijn hoofd verdween tussen haar dijen.

Het meisje kronkelde zich wulps en al haar gebaren waren duidelijk zichtbaar voor Kitty en Malcolm. Nog eer ze het paartje waren voorbijgereden, was de jongen op het meisje gekropen en had haar helemaal in bezit genomen. Het meisje klampte zich aan hem vast.

Ze waren ineengestrengeld in een wilde neukpartij. Kitty's gezicht begon te gloeien. Malcolm wierp haar een snelle, intense blik toe. Toen hij praatte, klonk zijn stem bedaard maar zijn gezicht was te bleek. Hij hield zijn paard in en hij stak de hand uit naar de hare.

"Kitty, ik meen dat dit het meest geschikte moment is om je te zeggen hoeveel ik van je hou. Ik had het je willen zeggen als we terug aan boord waren, maar... ik... ik. Je weet toch hoe lief ik je heb, he, lieveling ? Kitty, wil je met me trouwen ? Ik ben wel geen miljonair maar ik beschik over genoeg middelen om je te verzorgen, zoals je altijd verzorgd bent geweest."

Kitty bleef met neergeslagen ogen in het zadel zitten. Op een of andere manier had ze gewild dat Malcolm haar nu niet van liefde gepraat had. Niet op het moment dat ze zo ontroerd was door de reinheid en de eenvoud van de liefdesdaad, waarvan ze net getuigen waren geweest. Er was iets aan Malcolm dat haar verontrustte. Ze had gewild dat Bruce bij haar was geweest in plaats van Malcolm. Ze

voelde zich onveilig, zonder precies te weten waarom.

"Malcolm," begon ze met trillende stem. "Ik hou veel van je, maar ik heb..."

"Zeg het me nu niet, liefje. Wacht tot later aan boord," onderbrak hij haar.

Kitty was helemaal van streek. Vogelverschrikkers stonden overal op de akkers om de vogels te verjagen, die belust waren op de sappige bessen. Kitty trok aan de teugels. Ze reden verder. Opeens stonden ze voor een groep mannen en vrouwen die op de plantage werkten. De mannen wiedden onkruid en de vrouwen vulden ermee zeildoeken zakken die rond hun lendenen gesjord waren.

Kitty staarde hen perpleks aan. Er lag iets vreemds in het schouwspel, maar ze kon niet dadelijk de vinger leggen op wat het eigenlijk was. "Wat vreemd dat ze vandaag aan het werk zijn. Op een heiligdag nog wel. Overal elders op het eiland wordt niet gewerkt. Het is vandaag Aswoensdag."

Malcolm keek intens naar een man die dicht bij hem stond. Hij was ook verbaasd en in gedachten verdiept.

"Vreemd," zei hij hardop. "Ik zou durven zweren dat die kerel gedrogeerd is."

Hij reed dichterbij om een beter aanblik te hebben. Kitty volgde hem op de hielen. De man was in lompen gekleed en wiedde in een loom, bijna letargisch tempo.

"Heidaar, jij ? Hoever is het nog naar het woonhuis ?" vroeg Malcolm op vriendelijke toon. De man wiedde voort en gaf geen antwoord, alsof hij Malcolms vraag niet gehoofd had. Malcolm en Kitty staarden elkaar aan. Malcolm ging nog dichterbij en tikte de man op zijn arm. De man draaide zich om en keek hem aan. In zijn ogen lag geen enkele uitdrukking. Hij staarde naar Malcolm zonder bewustzijn.

Malcolm bekeek nauwkeurig zijn trekken. De man ging verder met wieden. De scène leek spookachtig en Kitty kreeg er rillingen van. Ze reed verder. Malcolm voegde zich bij haar op het pad. Zijn gezicht was betrokken en hij zag erg bleek onder zijn zonnebruin.

"Wat scheelt hem ? Hij ziet er zo... dood uit !" zei Kitty. "Ik ben er zeker van dat hij je gehoord had."

Ze was van streek door het voorval en ook omdat ze het warm, en dorst had en erg moe was.

"Hij heeft me niet gehoord en beseft evenmin dat ik daar stond," antwoordde Malcolm lijzig. "Toch niet als mijn diagnose juist is en ik heb ondervinding van die dingen."

"Maar je hebt hem aangeraakt. Ik heb het gezien."

"Ja, lieve Kitty. Heb je ooit gehoord van wat ze hier *zombies* noemen ?"

"Zombies ?"

"Ja. Ze noemen het soms ook levende doden."

"Nee, ik geloof niet dat je er al van gehoord hebt," zei hij toen hij de perplekse uitdrukking op haar gezicht zag. "Toch denk ik dat we daarnet *zombies* of levende lijken hebben gezien."

"Is dat 'n geintje, Malcolm ? Ik ben te dorstig om nog een mop te kunnen slikken."

"Het spijt me erg, Kitty, maar ik meen het ernstig. De zombies waarvan ik gehoord heb — maar totnogtoe nooit gezien had — zijn mensen die door hypnotisme of drugs in een staat van somnambylisme worden gebracht en bestendig zo blijven. Het is gebruikelijk te zeggen dat het doden zijn die weer tot leven zijn gebracht. De wetenschap heeft echter duidelijk bewezen dat het bedriegerij is."

"Waarom zou iemand iets dergelijks doen ?" vroeg Kitty angstig.

Malcolm maakte een vaag handgebaar en staarde in de verte. "Waarom ? Ik denk dat ze het doen om goedkope of kosteloze arbeidskracht te hebben. Zonder ooit enige klacht."

"Wat vreselijk ! Ik vraag me af aan wie deze plantage toebehoort," zei Kitty, daarbij Malcolms innerlijke gedachten onder woorden brengend.

Het pad voerde hen naar de achtergrond van het domein. Het struikgewas was een onderdeel van een diep bergdal aan alle kanten overschaduwd door hoge bomen. Kitty slaakte een kreet en hield haar paard in. Malcolm volgde haar blik en hijgde van verbazing.

Een man lag op de rug uitgestrekt op de grond. Zijn ogen waren gesloten en zijn handen over zijn borst gevouwen. Er stonden mensen om hem heen. Ze keken naar Kitty en Malcolm die verbijsterd het toneel gade sloegen. Allen die naar hen keken vertoonden geen enkele gelaatsuitdrukking, de dode ogen stonden niet scherpgesteld. Een van hen gaf tekens van leven. Een rijzige, potige gedaante die over de man gebogen stond en overeind kwam toen Kitty en Malcolm naderden.

Het was Alluvia. De enorme, gele ogen in haar ruw gezicht vonkten als gloeiende kolen en de rest van haar gezicht was een streng masker van woede. Geen genster in die ogen verried dat ze Malcolm herkende, maar ze was dan ook blijkbaar in een razende bui. In de hand hield ze een injektiespuitje.

Eindelijk staarde ze Malcolm aan.

"Alluvia !" hijgde Malcolm.

Hij steeg ijlings van zijn paard en liep naar haar toe. Kitty keek met ongelovige blikken toe. Alluvia's gloeiende ogen verslonden Malcolm.

"Waarvoor ben je hier !" bitste ze. "Waarom betreed je verboden terrein ? Dat is niet bedoeld voor de ogen van blanken !"

"Alluvia ! Wacht even ! We zochten het huis aan de weg. We hebben dorst..."

Ze onderbrak hem bruusk. "De weg naar het huis ligt in de andere richting. Verlaat dit oord ! Ga heen alvorens er een groot onheil geschiedt."

"Alluvia, zeg me wie deze plantage toebehoort."

De vrouw staarde hem aan. "Ik ben hier de meesteres. Het is mijn plantage ! Ga nu ! Ga nu, zeg ik ! Terstond !"

"Goed dan, maar zeg me voor ik heenga... heb je nog méér van die..."

"Nee, ik heb er geen meer. Ga nu !"

Malcolm schudde het hoofd. "Niet zo haastig, Alluvia. Ik weet dat er nog méér zijn."

Hij wees naar een van de mannen. "Dit is de man die de parelvisser gedood heeft ! Ik zal niet vertrekken zonder nog méér parels !"

De gele ogen boorden zich in de zijne. "Jij wilt je bemoeien met iets wat je niet aangaat ? Het heeft me onze zaak niks te maken. Dit is niet voor jouw ogen bedoeld en ligt ook buiten jouw begrip. Ga, nu het daarvoor nog

tijd is."

Malcolm schudde nogmaals het hoofd. Hij zag er erg bedrukt uit. Kitty had nog nooit een gezicht gezien dat zo bedrukt leek.

"Nee, Alluvia. Dit is mijn laatste ronde. Ik schei ermee uit na deze reis met het schip. Geef me méér parels en dan zal ik vertrekken, dadelijk !"

Alluvia bewoog de hand. Twee van de mannen uit de groep traden nader, liepen naar Malcolm toe en grepen hem bij de armen. Hij bood geen weerstand. Twee andere kerels kwamen bij Kitty, grepen haar paard bij de teugels en dwongen haar af te stijgen. Ze ging naast Malcolm, vóór Alluvia staan.

"Nu weet ik waarvoor je de drugs gebruikt die ik je bezorgd had," zei hij. Hij gebaarde met het hoofd naar de mensen die op de grond gehurkt zaten.

Alluvia krulde de lippen. "Nu weet je te veel. Denk er echter aan dat jij me de drugs gegeven hebt. Zonder deze had ik het niet kunnen doen."

"Ik wist niet wat voor misdadig doel je ermee op het oog had. Je had gezegd dat het als geneesmiddel moest dienen. In plaats daarvan heb je mensen tot levende lijken gemaakt. Zoals die daar !" zei hij, dramatisch de vinger uitstekend.

Allen staarden naar de man die op de grond uitgestrekt lag. Voor zoveel Kitty kon zien, was de man dood. "Is hij dood ?" vroeg ze aan Malcolm. Ze was misselijk geworden en wenste wanhopig van die plaats weg te komen. Malcolm schudde het hoofd.

"Nee. Hij verkeert in katatonische toestand. Later, als hij weer bij komt zal hij zich niets meer herinneren. Hij zal aan totale amnesie lijden en een slaaf in haar handen zijn."

"Wat verschrikkelijk !" mompelde Kitty.

"Ik verkeerde in de mening dat ze mijn narkotika voor het goede doel gebruikte om de zieken te genezen. Ze heeft ze echter daarvoor misbruikt !"

Bleek van woede spuwde Alluvia hem de woorden in het gezicht : "Wat weet jij van het goede af ? Jij die bij mij en mijn meisjes moet komen om je lage lusten bot te vieren ! Ik wend alle gaven die Damballa me geschonken heeft voor het goede doel. Bekijk maar deze plantage."

Ze wees naar een koffieveld dat zich mijlen uitstrekte. "Het vergt ettelijke honderden en zelfs duizenden mannen om die te bewerken. Wat zou er gebeuren als ik ermee ophield ? Waar zouden de boeren werken voor geld om eten te kopen ? Wat gebeurt er als de koffie niet verkocht wordt ? Dan is er geen geld om ze te betalen en dan verhongeren ze. Hier heerst nog te veel armoede."

Alluvia zweeg en keek voldaan om zich heen. Haar ogen monsterden de velden vol rijpende koffiestruiken en vestigden ze tenslotte op het paar vóór zich.

"Ik doe het om leven en eten te geven ! Is dat dan misdadig ?"

Malcolm knikte bevestigend. "Het IS misdadig, Alluvia, hoe je 't ook bekijkt. Zo is ook wat ik gedaan heb fout. Kitty, een paar minuten geleden heb ik je gevraagd met me te trouwen. Vergeef het me, lieveling. Ik ben je niet waardig. Ik heb vreselijke dingen gedaan. Ik heb me nooit gerealiseerd wat voor onheil ik heb aangericht."

Alluvia glimlachte sarkastisch. "Nou, als het je erg spijt, kun jij je bij die anderen rekenen." Ze maakte een handgebaar naar een groep arbeiders die onkruid wiedden op de velden. "Je kunt ook de slangenkuil verkiezen !"

Bij deze woorden werd Malcolm doodsbleek, maar zijn ogen lieten haar niet los. "Ik ben niet bang voor de dood, Alluvia, zelfs als ik er op dit moment niet biezonder op sta te sterven. Je moet niet denken dat je me vrees aanjaagt."

"Beeld jij je dan in dat je op mijn eiland mag komen en mij bevelen geven op mijn eigen plantage ?"

Haar houding was minachtend en hautain.

"Nee, dat is nooit mijn bedoeling geweest."

Kitty ging naar Alluvia toe. De schok had haar van haar vroegere angst verlost. "Je kunt toch niet ernstig menen dat je hem wilt doden !" krijste ze opgewonden. "Dat kun je niet doen !"

Alluvia gaf een teken en twee mannen grabbelden Kitty vast en bonden haar handen op de rug. Ze werd vastgebonden aan de grote boom waaronder ze stonden. De mannen begonnen een stapel kokostakken en bananeblaren te verwijderen.

De droge bladeren kraakten en kristen bij de behandeling. Kitty trok aan haar boeien. De mannen hadden onder de takken een brede greppel bloot gelegd. Uit de greppel klonk een geritsel als van droge bladeren en het geluid van dorre takken die over elkaar gewreven worden.

"Mijn kleintjes zijn vanochtend erg rusteloos. Het zal een warme dag worden," zei Alluvia met een grijnslach. Een paar arbeiders liepen naar Malcolm toe en begonnen aan hem te sleuren en te duwen. Ze probeerden hem in de greppel te werpen. Malcolm, verweerde zich wanhopig. Een van de mannen werd terzij geslingerd. Kitty hoorde hem gillen toen hij viel. Een andere sprong in zijn plaats en nog anderen kwamen te hulp. Malcolm vocht verwoed maar werd dra overmeesterd. Voet na voet werd hij naar de greppel gesleept. Een van de mannen wou hem in de kuil duwen, maar Malcolm maakte een zijsprong en schopte hem nijdig. Zijn rijlaars trof de man vlak in het bekken en de kerel vouwde dubbel van de pijn. Malcolm maakte een zwaai en dook op het onverwachts naar twee anderen. De man die dichtst bij Malcolm stond, kreeg zijn hoofd in de maag en loste zijn greep. Kitty zag de man wankelen op de rand van de greppel en wanhopige pogingen doen om zijn evenwicht te bewaren. Het sissen in de kuil werd luider. De gil van de man galmde hen in de oren, tot het gillen opeens ophield.

De andere mannen die rondom de kuil stonden, leken beelden uit een stenen groep, ireëel en wazig. Ze waren verstijfd van schrik en afgrijzen. Afschuw stond op alle gezichten te lezen. Het werd nu pas duidelijk dat Alluvia geen zombies had gemaakt van de kerels die haar moesten beschermen.

Een van de mannen was méér onder de indruk dan de andere. Deze man kwam nu in beweging. Voor iemand het had kunnen verhinderen

was de man die Malcolm had aangewezen als de moordenaar van de parelvisser, naar Malcolm toegesprongen.

Malcolm had hem zien komen. Hij gooide zich om, maar niet snel genoeg. Het mes flitste en verdween diep in Malcolms borst. Kitty gilde luidkeels. Op het gezicht van Malcolm verscheen een uitdrukking van schok en pijn vóór hij ineenzakte op de grond. Kitty wist met ijselijke zekerheid dat hij dood was.

Ze wou schreeuwen maar er kwam geen geluid uit haar open mond. Een voorval achter haar maakte dat al de anderen zich omkeerden, maar zij merkte het niet. Bruce en de rijzige Indiër Rajhput waren verschenen, gevolgd door soldaten met het geweer in de aanslag.

Een paar van de soldaten renden naar Malcolm om hem te onderzoeken. De anderen arresteerden Alluvia en haar volgelingen. Bruce bekommerde zich om Kitty.

"We zijn nog net op tijd gekomen, Kitty. Ik was zo bezorgd om je."

"Malcolm," kon Kitty nog zuchten eer ze in zwijm viel in Bruces armen.

Bruce drukte haar tegen zich aan en murmelde : "Het spijt me dat we voor hem te laat waren."

Toen Kitty weer bijkwam lag ze op het gras bij de boom waaraan ze vastgebonden was geweest. Bruce boog zich over haar.

"Malcolm ?" vroeg ze.

"Het spijt me dat we voor hem te laat gekomen zijn. Wellicht is het nog beter zo. Hij zou geen praktijk meer mogen uitoefenen en naar de gevangenis moeten. Ben je nu wel helemaal in orde, lieveling ? Je bent toch zo lang weg gebleven."

"Hoe wist je waar we waren ?" vroeg ze hem.

"Jullie werden de hele tijd geschaduwd. Rajhput ging van bij de start achter jullie aan."

"Wist jij... ?"

"Nee, jammer genoeg niet. Malcolm heeft Lizzie narkotika toegediend om jou van haar weg te krijgen. De eer komt toe aan inspekteur Sidat Singh van de Opsporingsdienst van het eiland. Hij zit al een hele tijd achter hen aan."

Kitty voelde zich moe en terneergeslagen. "Ik ben blij dat het allemaal achter de rug is. Het was zo vreselijk !"

"Het is nog niet allemaal achter de rug, lieveling. Ik heb je nog méér te vertellen. Eerst moet ik je echter terug naar het hotel brengen. Je bent toch niet vergeten dat je een rendez-vous hebt met de gouverneur ?"

Kitty stond weer op het wandeldek van het SS MAURESQUE. Het weerzien met Lizzie had haar een smartelijk maar toch weer gelukkig moment bezorgd. Lizzie vertelde haar dat ze weer was opgeknapt, zodra het schip de haven was uitgestoomd.

Kitty deelde haar dan mee hoe Malcolm en Candy het hadden aangelegd om Kitty zonder Lizzie op het eiland te krijgen, door de laatste te drogeren zodat ze het schip niet kon verlaten. Kitty moest alleen zijn voor het welslagen van hun plan.

De terugreis naar New York was ontspannend en rustig voor allen. Ida Jeremy was nooit meer zeeziek. Ze was gelukkig weer in het bezit te zijn van haar kostbare juwelen en de bedaagde dame was erg ingetogen en bescheiden geworden.

Het schip voer sereen verder. Er waren nieuwe passagiers aan boord gekomen in de onderscheidene aanleghavens en er waren er andere van boord gegaan. Naargelang de dagen verstreken kende Kitty geen grenzen meer aan haar geluk. Bruce was de hele tijd bij haar.

"Toen we nog op de koffieplantage waren, heb je gezegd dat je me nog méér te vertellen had," bracht Kitty Bruce in herinnering.

"Ja, dat heb ik inderdaad gedaan," antwoordde hij. Zijn houding werd op slag gereserveerd en hij probeerde het gesprek over een andere boeg te gooien. Ze drong niet verder aan. Hij verstrekte haar nog wat uitleg over de diefstal van Ida Jeremy's juwelen.

"Charles — Toetsie — was met het dienstmeisje getrouwd. Ze was erop uitgestuurd om de buit te verkennen en later op de avond kwam ze terug, nadat Charles mevrouw Jeremy van het bal naar het hotel had gebracht en vertrokken was nadat zij de juwelen had weggehaald. Het was zuiver bij toeval dat ze haar taak volbracht op hetzelfde moment dat de indringer jouw kamer binnensloop. Jouw gillen hebben mevrouw Jeremy gewekt. Zoniet zouden ze ermee verdwenen zijn en zou een ander van de diefstal verdacht worden."

"Ik voel echt met hen mee," zei Kitty. "Ze schenen erg op elkaar verliefd."

"Voel je met me dan ook mee, dametje ? Ik ben namelijk ook erg verliefd op jou."

De lach week van Bruces gezicht en werd vervangen door een warme, ernstige uitdrukking die het effekt maakte van een zonnestraal. Kitty zoende hem op de lippen. Ze kon er niet mee ophouden. Ze wou hem voor altijd zo dicht tegen zich hebben en wenste dat hij haar nam daar, op het dek, waar iedereen het kon zien.

"Bruce, ik denk dat mijn ouders je zullen bevallen. André en Didi zijn een aanbiddelijk paartje. Ze zijn altijd samen en liefkozen zonder ophouden, net tortelduiven. Toen ik groter werd deed dat me eenzaam voelen, tot ik begreep dat ze evenveel van mij als van elkaar hielden. Wat zullen ze opkijken !"

Terwijl ze hem zoende, voelde ze de warmte van Bruces lichaam het hare ontvlammen. Ze vlijde zich dichter tegen hem aan en perste haar rondingen op zijn stijve penis. Bruce kon niet langer wachten.

"Kit ! Oh, m'n Kitty !"

Ze voelde hoe zijn armen haar omklemden. Ze koerde van genot en zwom in extase. Nooit zou ze nog dergelijke reis kunnen meemaken. Nooit zou ze weer in zo'n hemel terechtkomen !

Toch moesten ze zich bedwingen.

Het schip meerde aan de kade aan op een vinnigkoude dag. Van bij de reling zag Kitty haar ouders staan, hand in hand zoals altijd. Ze stonden haar op de pier af te wachten met bloemen. Bruce was verdwenen. Ze pruilde. De laatste twee dagen was hij weer zo gereserveerd geweest.

Lizzie bekommerde zich om de bagage. Kitty droeg haar handtas, een nachtzak met een trui die ze begonnen was voor Bruce te breien.

Ze droeg ook het inheemse koffertje met de schelpjes die ze op het eiland verzameld had.

Ze hield het koffertje in de hand. Ze vroeg zich af waar Bruce kon zijn. Ze wou dat André hem kon zien alvorens ze naar huis gingen.

De loopplank was neergelaten en mensen liepen naar beneden, terwijl anderen naar boven wilden. Kitty rende naar de wal en wierp zich in de armen van haar ouders.

"Lieveling !" riep Didi uit. "Je ziet er stralend uit. De reis heeft wonderen verricht !"

Andrés ogen keurden haar diepzinniger. Hij zei tegen Didi : "En ze is een vrouw geworden, die dochter van ons. Wie is de man ? Kennen we hem ?"

Kitty riep gloeiend rood aan. "Maar paps toch !"

Op dit moment werd haar aandacht getrokken door Candy die van de loopplank kwam. Bruce volgde haar op de hielen.

"Hier is de man !" riep ze uit. "Nou kunnen jullie kennis met hem maken !"

Op hetzelfde ogenblik stootte iemand haar aan en ze liet het koffertje uit haar hand vallen.

"Oh, ben jij het Kitty, wat onhandig van me..."

"Och, het geeft niks, juffrouw Sutherland. Kom, ik zal je aan mijn ouders voorstellen. Bruce ! He, Bruce ! Hierlangs !"

Bruce kwam, gevolgd door twee douane-inspekteurs, die echter Kitty niet dadelijk opvielen.

Een van de inspekteurs liep recht op Candy af. "Juffrouw Sutherland, wilt u ons volgen ? We dragen wel zorg voor het koffertje."

Eer Candy een woord kon uitbrengen, hadden ze haar het teakhouten koffertje afgenomen. Toen de inspekteurs met Candy verdwenen waren, zei Bruce :

"Nu ben ik ter beschikking !"

"Bruce, wat is er aan de hand ?" vroeg Kitty perpleks.

"Och, niet veel. Candy probeerde voor een miljoen parels binnen te smokkelen in jouw koffertje ! Herinner jij je nog de nacht van die indringer in je kamer ? Het was Candy, vermomd als man, die de koffertjes kwam ruilen. Daarom probeerde ze nu weer in bezit te komen van het jouwe en heeft je daarom aangelopen. Weet je het nog van die dubbele bodem ?"

"Wat jammer voor haar," zei Kitty.

"Bespaar je meelij, lieveling. Ze hadden bovendien de juwelen van Ida Jeremy willen gappen, maar Toetsie is hen te vlug af geweest."

"Kitty, wil je ons nou 'ns eindelijk aan mijnheer voorstellen ?" vroeg André.

"Oh, ja ! Dit is Bruce Congreve, de man met wie ik ga trouwen. Jullie hoeven je niet te verzetten, het zou toch niet baten ! Bruce, mijn ouders !"

André straalde. "Ik denk er niet aan bezwaren te opperen. Wat jij, schat ?"

"Mijnheer Congreve, u zult haar kort moeten houden, ze is toch zo verwend !"

Na de begroeting die het niet aan hartelijkheid ontbeerde, hield Bruce Kitty een groene chiffon sjaal voor. "Ik geloof dat dit u toebehoort, dame."

Kitty's ogen schoten vonken. "Jij hebt het de hele tijd geweten en er nooit één woord over gerept !"

"Waarom ? Het je vertellen en de helft van de pret missen ?"

Kitty stak haar arm door deze van Bruce en volgde haar handjesvasthoudende ouders over de pier naar de wachtende limousine.

Een nieuw avontuur stond haar te wachten als mevrouw Bruce Congreve. Ze kon amper het geduld opbrengen om nog zo lang te wachten !

EINDE

Verantwoordelijke uitgever : Alain Decker
Uitgeverij BYBLOS, Emile Wautersstraat, 119 - 1020 Brussel. Beheerder : M. Wattenbergh.
Distributie Nederland : Betapress B.V.-Tilburg.

DE SEX-BOETIEK

Het is uiteindelijk altijd identiek : men heeft zonder meer de indruk dat men zéér ver moet reizen voor het ontdekken van het Eldorado waar we sedert onze kindertijd allemaal van dromen, dit terwijl dit droomland in werkelijkheid lekker binnen handbereik is !

Wees gerust, ik doe echt niet aan hoogdravende filosofie : het is het toeval dat me deze diepgaande gedachten inspireert... Het toeval, dat me Vivianes boetiek én de blonde Viviane zelf liet ontdekken ! En dan te bedenken dat ik gedurende de hele week Vlaanderen, Limburg en Wallonië af had geschuimd, dit op zoek naar een sensuele, ophitsende story...

Het is nochtans te Brussel, dat een mooi meisje met HET idee op de proppen kwam ! Neen, die kapitalen maken echt geen zetfout uit, want het betreft een uitzonderlijk idee... En ik deed die ontdekking louter toevallig, een dag dat ik me niet zo best in m'n sasje voelde...

Om me mentaal ietwat op te peppen, besloot ik tot een ommetje van de boetieks. Misschien zouden een paar nieuwe spulletjes me over mijn zwaarmoedigheid heen helpen... Ik kuierde in de straatjes van de middenstad, toen ik de bewuste boetiek in de smiezen kreeg... Van buitenaf gezien, is het een eenvoudige winkel... In het uitstalraam ligt er weliswaar veel meer lingerie aangeboden dan in de andere dito boetieks, maar niets wijst écht op het unieke van de hele toestand... Niets, behalve misschien de biezonder spetterende blikken van de verkoopster die tegelijkertijd de eigenares is : Viviane.

Een mooi spektakel...

Ik liep er op een bijna machinale manier naar binnen, en ik raakte praktisch onmiddellijk in de ban van die aantrekkelijke, liefjes glimlachende jonge vrouw...

Ik verklaarde dat ik zin had in een paar slipjes, heel erg mini en heel erg transparant, alsook in één van die beha's waar de tepels lekker doorheen kunnen priemen...

Jaja, op dat soort niemendalletjes ben ik gewoon als knetter, in het biezonder omdat de tepels bij elke stap op een zalige manier tegen de stof van de bloese aanwrijven... Degene die zoiets draagt, staat op permanente basis hitsig ! En wanneer het kutje kletsnat wordt, heeft men geen zin meer om aan de dagelijkse rompslomp te denken ! Is het niet, meisjes ?

Nou, het was daar ter plekke dat ik met HET idee werd gekonfronteerd, maar het ging allemaal op een totaal natuurlijke manier in z'n werk ! Het is trouwens omwille van die reden, dat Vivianes boetiek werkelijk uniek is : niet de minste provocatie in de veelvuldige strip-teases waarop ze haar kliënteel elke dag vergast... Toen ik haar zag, dacht ik ogenblikkelijk aan het "chanson" van Georges Brassens waarin er sprake is van een zekere brave Margot, die zich van haar beha ontmaakte om haar kat te zogen, in alle onschuld en onder de bewonderende of vertederde blikken van de hele mannelijke bevolking van het dorp.

Mijn blik viel op een lila-kleurig slipje. Ik maakte er haar attent op en vroeg ietwat machinaal :

— Denkt u dat het me goed zou staan ?

— Wel, dat zullen we onmiddellijk uittesten, antwoordde Viviane me met een klaterend lachje...

Op een totaal natuurlijk maniertje, greep ze naar een identiek uitziend broekje. Toen was ik toch enigszins verbaasd : ze hief haar jurk op en stroopte zonder enige vorm van protest haar eigen slipje af ! Na het lila-spulletje aan te hebben getrokken, haakte ze haar jurk los en gooide die van zich af...

Geloof me, ik keek me kompleet de ogen uit ! Haar licht gewelfde buik leek om strelingen te smeken, haar ietwat gezwollen Venus-heuvel maakte één uitdaging uit... Ja, werkelijk een grietje om van te snoepen. Ik ben het niet gewend om met andere meisjes aan te rotzooien, maar als *zij* het me vroeg...

— Akkord, ik neem het ! zei ik, net op het moment dat er een man naar binnen kwam...

Nou, die knaap viel bijna achterover toen hij Viviane te zien kreeg... Ze stond daar met gespreide benen en schudde lichtjes met de heupen, dit om me te tonen dat het slipje lekker op z'n plaats bleef zitten en dat het geen merktekens produceerde...

— Kijk ! zei Viviane en ze schoof het broekje tot een stukkie onder haar kuttemof, een pelsje waarin om het even welke man en zelfs om het even welke vrouw zijn/haar gezicht zou willen plonzen...

— Misschien stoor ik ?! zei de kerel, nu opeens vuurrood aangelopen.

— Maar neen, helemaal niet ! antwoordde Viviane... Kan ik u helpen ?

Hij wou een nachtpon, heel erg kort en heel erg sexy... Hij zei dat het voor zijn vrouw was, maar tenzij hij biezonder laat in het huwelijksbootje was gestapt en erin geslaagd was om een stukken jonger vrouwtje te lijmen, was het luxueus geschenkje ongetwijfeld voor een minnaresje bestemd...

Viviane toonde hem een paar dingen die ik ook graag als geschenk had gekregen !... En toen het mannetje zijn keuze had gemaakt, trok de jonge vrouw zich in een paskamertje terug om zich kompleet uit te kleden... Toen ze weer opdook, had ik de indruk dat de klant niet eens meer naar adem kon happen... Toen wou hij allerlei te zien krijgen : beha's, slipjes, totaal open en blote negligeetjes, jarretelles, vleeskleurige panties... Het ene na het andere, paste Viviane al die stukkies erotische lingerie aan, en de klant begon likkebaardend te kopen... Hij kwam naar binnen voor een nachtpon, maar toen hij weer op straat stond had hij een enorm pak in de handen...

— Het is echt niet de bedoeling om mijn klanten in de luren te leggen ! zei Viviane, die best voor het tweelingzusje van de aktrice Mimsy Farmer door zou kunnen gaan... De mannen moeten precies weten hoe bijvoorbeeld een slipje er op het lijf van hun liefje uit zal zien, en ik hou ervan om me zo bloot mogelijk te vertonen, vooral aan mannen die ik van haar noch pluimen ken : dat maakt me verschrikkelijk heet... En op die manier is iedereen tevreden !

Anne-Marie Dewolf

OVERAL VERKRIJGBAAR